

HALKIN KURTULUŞU

11 Eylül 1978
500 kuruş

126

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Aydınlık-TİKP çetesi bir proleter devrimciyi daha katletti

● GENÇ DEVRİMCİ YUSUF DAL TİKP ÇETESİNDEN BİR GRUBUN KURDUĞU PUSUDA TABANCA İLE ÖLDÜRÜLDÜ.

● ADANA OLAYI GİBİ DERSİM'DE İŞLENEN CİNAYET DE TİKP ÇETESİ TARAFINDAN ADIM ADIM HAZIRLANDI.

● AYDINLIK-TİKP REVİZYONİSTLERİ İŞLEDİKLERİ CİNAYETTEN KISA BİR SÜRE ÖNCE, MİT'LE İLİŞKİSİ OLAN BİR MUHBİRİN ADAMLARIYLA TOPLANTILAR YAPTILAR. BU TOPLANTILARDA PROLETER DEVRİMCİLERE KARŞI ORTAK MÜCADELE KARARI ALINDI.

● ULKENİN ÇEŞİTLİ YERLERİNDE, BAZI TİKP UYELERİ, KENDİLERİNİN ONUNDE ENGEL OLARAK GÖRDUKLERİ PROLETER DEVRİMCİLERİN ÖLDÜRÜLMESİ İÇİN BİR PARTİ KARARI OLDUGUNU SÖYLEDİLER.

● AYDINLIK GAZETESİ OLAYI YİNE TERSYÜZ EDEREK VERDİ.

● HALK AYDINLIK-TİKP HAİNLERİNİN İŞLEDİĞİ CİNAYETİ LANETLİYOR.

● YUSUF DAL'IN CENAZE TÖRENİNE BİNLERCE DERSİM'Lİ EMEKÇİ KATILDI. HALK «KAHROLSUN REVİZYONİST KATİLLER» DİYE HAYKIRDI.

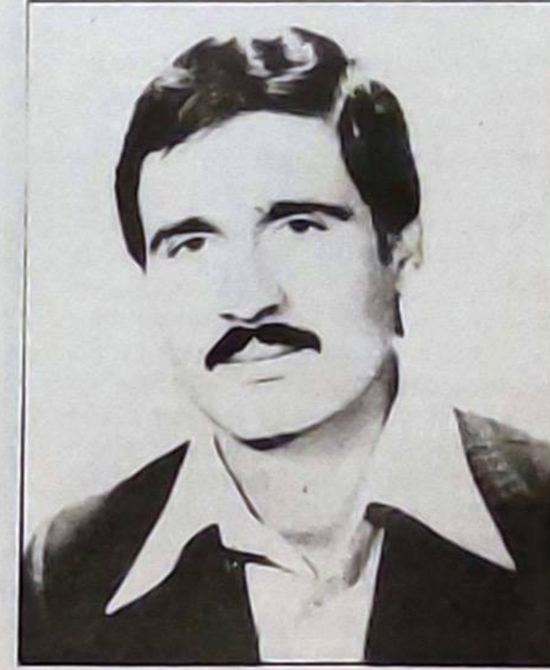
(Ayrıntılı haber ve yorumlarımız 5. Sayfada)

Yusuf Dal: Kendini halka adamış bir proleter devrimci

Aydınlık-TİKP revizyonistleri tarafından 3 Eylül'de öldürülen Dersim halk gençliğinin önderlerinden Yusuf yoldaşın son sözleri "Kahrolsun Karşı-devrimci 'Üç Dünya Teorisi', Yaşasın Marksizm-Leninizm" oldu.

YAZISI 5. SAYFADA

TİKP çetesinin Adana katliamı hakkında bildiri dağıtıyordu

İsmail Kara'yı da faşistler öldürdü

31 Ağustos günü Kayseri Kazancılar çarşısında TİKP-Aydınlık çetesinin Adana'da işledikleri cinayeti teşhir eden bildiri dağıtan bir gruba ateş açan faşistlerin silahlarından çıkan kurşunlar Kayseri YDGD üyesi İsmail Kara'yı katletti.

Halk faşistlerin devrimci genci TİKP ile ilgili bir bildiri dağıtırken öldürmesini anlamlı karşıladı.

HÜKÜMETİN VALİSİ

Halk, cinayetin işlenmesinden sonra cenazenin bulunduğu hastanenin önüne toplandı. Ama polis, Valinin emriyle cenazeyi vermemek için gece yarısı saat 03.00 sıralarında halka saldırdı ve cenazeyi Valinin makam arabasına bindirip kaçırdı. Ertesi sabah gösteri yapan halka ve gençlere saldıran polis 117 kişiyi tutukladı. Onlarca kişiye işkence yaptı. Bu arada özellikle yaka numarası 418 olan polis kardeşinin cenazesini almak için gelen İsmail Kara'nın ağabeysine ağır işkence yaptı.

Bütün bu uygulamalar hükümetin Kayseri Valisinin emriyle yapıldı. Vali daha önce bir ülkücü komandonun öldürülmesinde belediye hoparlöründen bütün şehre başsağlığı dileyen bir konuşma yapmış ve cenaze töreninin gösterişli olması için elinden geleni ortaya koymuştu. Vali KYDGD üyesi İsmail Kara'nın öldürülmesi üzerine yaptığı açıklamada ise "katliamda ülkücülerin suçunun olmadığını" söylemişti.

Belediye Başkanı CHP'li Niyazi Bahçecioğlu da Emniyetin emrine verdiği itfaiye araçları ile gösteri yapan halkın dağıtılmasına hizmet etti. "Analar ak oylarımız kara silahları susturacak" diyen CHP'nin Kayseri İl Başkanı ise olaylar karşısında "ölen bizden değil, biz karışmayız" diyordu.

FAŞİST SALDIRILARA VE TERTİPLERE KARŞI MÜCADELE EDELİM

SIVAS: FAŞİSTLERİN KANLI TERTİBİ

ELBİSTAN: OLAYLARIN SORUMLULARINI AÇIKLIYORUZ.

HINIS: FAŞİSTLER MİLLİ DÜŞMANLIĞI KÖRÜKLÜYOR.

AMASYA: FAŞİSTLER MEZHEP AYRILIĞI ÜZERİNDE BÖLÜCÜLÜK YAPIYOR

EREĞLİ: ETKO ÇETESİ KONYA'DA DA ORTAYA ÇIKTI.

(HABERLERİ 8. SAYFADA)

HALKIN KURTULUŞU

Dün Adana, bugün Dersim

Gazete sayfaları, radyo, televizyon ve ajans bültenleri her gün faşist saldırı ve cinayet haberleri ile dolup taşıyor.

Sivas'ta faşist çeteler, mezhep ayrılıklarını kullanarak emekçi halka karşı yeni bir katliam düzenliyor, 10'dan fazla emekçiyi katlediyorlar.

Amasya'da ve Hınıs'ta faşist cinayet mangaları gene mezhep ve milliyet farklarını körükleyerek emekçi halkı birbirine düşürmeye çalışıyorlar.

Ankara'da, İstanbul'da ve daha birçok yerde resmi ve sivil faşist katliam şebekeleri birçok devrimci, demokrat ve yurtseveri kurşun yağmuruna tutuyor.

Bütün bunların amacı açıktır: Emekçi halkın yükselen mücadelesini boğmak, halkın uyanışını engellemek ve mevcut sömürü düzeninin devamını sağlamak...

Geçen haftaki büyük burjuva basınında yer almayan bir katliam olayı daha vardı: 3 Eylül'de Dersim'de bir proleter devrimci, Yusuf Dal, pusu kurularak katledildi. Yusuf yoldaşa kurşun sıkan eller, Adana'da 30 Temmuz'da Oktay ve Faysal yoldaşları katleden ellerin aynısıydı. Yusuf yoldaşı da "Üç Dünyacı" Aydınlık-TİKP karşı-devrim çetesinin eli kanlı katilleri öldürdüler.

Devrim şehitlerinin adları arasına Yusuf Dal'ın da adı yazıldı.

Bu cinayet ne "sol içinde bir fraksiyon çatışması"dır ne de bir kaza kurşununun sonucudur. Yusuf yoldaş, tıpkı Oktay ve Faysal yoldaşlar gibi Aydınlık-TİKP revizyonistleri tarafından pusu kurularak ve planlı bir şekilde öldürülmüştür.

Bu cinayetin faşist diktatörlüğün özel cinayet mangaları tarafından, MİT, MHP ve Kontr-gerilla tarafından işlenen cinayetlerden hiç bir farkı yoktur. Onlar da pusu kurarak çeşitli saldırılar düzenliyor, devrimcileri ve ilericileri katlediyor, Aydınlık-TİKP çetesi de... Onlar da halkı ve proleter devrimcileri hedef alıyor, Aydınlık-TİKP çetesi de...

Zaten "Üç Dünya Teorisi"ni savunarak bunun bütün pratik sonuçlarını hayata geçiren, halkın mücadelesinin açıkça karşısına geçen, MHP'li, AP'li faşistlerle ortak toplantılar

De.sa.7.sü.8'de

Ankara'da 3 genci kurşuna dizmişlerdi

● Ve Ankara Savcısı polisler hakkında soruşturma açtı. Suçlama; Gençlerin ölülerini savcıya haber vermeden morga götürmek!

KATİL POLİSLERDEN HESAP SORULMALIDIR

Geçen hafta Ankara'nın Şentepe mahallesinde sabahın erken saatlerinde derneklerinde temizlik yapan üç genci bomba ve makineli tüfeklerle tarayıp öldüren polisler hiç bir ciddi tepkiye uğramadılar.

İçişleri Bakanı ve hükümet bu konuda küçük bir açıklama dahi yapmaya gerek görmedi. Savcılık çok büyük bir ciddiyetle katliamı gerçekleştiren polisler hakkında soruşturma açtı. Suçlama ise gerçekten komikti: ölen gençlerin cenazelerini savcıya haber vermeden morga götürmek. Hükümete bak savcıyı al. Ortada yüzlerce kişi önünde işlenen kanlı cinayet varken, Savcının polisler hakkında açtığı soruşturmanın gerekçesi ölen gençlerin anılarıyla, aileleriyle ve bütün halkla alay etmekten başka ne anlama gelir?

Polis üç genç hakkında kendi kendine soruşturma açmakta, bunu yürütmekte, haklarında karar vermekte ve bu kararı infaz etmektedir. İşte Ecevit'in hukuk devletinin polisi budur. Bu olay hangi hukukda yazılıdır? Olsa olsa eşkiyanın kara kitabında.

Gazetemiz bir kez daha katil polisler hakkında hiç vakit geçirmeden soruşturma açılmasını ve katillerin cezalandırılmasını talep etmektedir.

Şili'de faşist darbenin 5. yıldönümü

YAZISI 2. SAYFADA

Camp David Zirvesi:

Filistin ve Arap halklarına karşı yeni bir emperyalist, siyonist oyun

Amerika'nın Vaşington şehri civarında Camp David'de ABD Başkanı Carter, Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat ve İsrail Başbakanı Begin arasında görüşmeler başladı. Camp David Zirvesi denilen bu görüşmelerde Ortadoğu ile ilgili görüşler ortaya konmaktadır.

Israil'in önerisine göre, işgal altındaki topraklar siyonistlerin elinde kalıyor, İsrail, Batı Şeria'ya sözde özerklik veriyor ama polis ve askeri birliklerini buradan çekmiyor. İsrail, Sina bölgesindeki yerleşim merkezlerini de kaldırmayı reddediyor. İsrail'in önerileri, işgal edilmiş toprakları oldu bittiye getirerek İsrail'e katmanın sürdürülmesidir.

Enver Sedat'ın planına göre geçici bir anlaşma yapılmalıdır. Batı Şeria geçici olarak Ürdün'e, Gaze ise Mısır'a verilmelidir. Golan tepeleri ile ilgili bir ara anlaşma için görüşmeler yapılabilir. Beş yıl sonra Batı Şeria'da yaşayan Filistinlilere kendi kaderleri ni tayin etme hakkı tanınmalıdır. Bu öneriler Filistin halkının anayurdu için verdiği mücadeleyi görmezden gelmektedir. Yalnızca Batı Şeria için o da beş yıl sonra muhtemel bir kendi kaderini tayin etme hakkı önerilmektedir.

Amerikan tekellerinin başkanı Carter ise yarım ağızla "Filistinliler bir yurt sahibi olmalıdır" diyor. Ancak Filistinlilerin bağımsız devlet kurmalarına karşı çıkıyor. İsrail tezini destekliyor.

CAMP DAVİD ZİRVESİ FİLİSTİN HALKININ SIRTINDAN PAZARLIKTIR

Camp David Zirvesi, bütün bu önerilerin gösterdiği gibi Filistin halkının sırtından sürdürülen pazarlıkların devamıdır. Geçen yıl Sedat-Begin buluşması ile atılan emperyalist, siyonist adımların izinde yürümektedir. Toprakları işgal altında olan Filistin halkıdır, Arap halklarıdır. Camp David Zirvesinde ise siyonist işgalciler, destekçi-

De.sa.7.sü.6'da

Bu kan denizinin ufkundan kızıl bir güneş doğacak

İRAN'DA Faşist ordu birlikleri halkı top ateşine tuttu: 250 ölü

İran'da faşist rejim oluk oluk kan akıtıyor. Ordu birlikleri emekçilere ateş açtı. Başkent Tahran'da gösteri yapan kitleye top ateşi açıldı. Ölü sayısı, resmi verilere göre 250'den fazla. Faşist rejim, halkın güçlü darbelerini yedikçe azgınlaşıyor. Amerikan emperyalizminin bekçi köpeği Şah rejimi, iyice kudurdu. Faşist diktatörlük şimdi en keskin dişleriyle emekçilere saldırıyor.

İran'da "demokratikleşme", "serbest seçimler" masallarını kimse dinlemedi. On bir kentte yüzbinlerce emekçi, korkusuzca faşist kuvvetlerin üstüne yürüyor. İran halkı özgürlük ve bağımsızlık istiyor. Ekmek, toprak ve özgürlük istiyor. "Şah'a Ölüm! Halka Hürriyet". Yüzbinler, aylardır gösteri, grev yapıyor. İran halkı, özgürlük ve bağımsızlığını ancak silahlı mücadele ile elde edeceğini bugün iyice kavramıştır. Tankların, topların düşürdüğü yüzlerce emekçinin kanları şimdi güçlü devrim seline katılmıştır.

Şimdi Tahran halkı artık bir elde silah, öbür elde özgürlük alevlanları ile sokaklarda. Ne emperyalizm, ne faşist ordu İran halkının mücadelesini durduramayacaktır. Bütün faşist diktatörler gibi kanlı Şah'ın da sonu yaklaştı. Günler, emekçi halk kitlelerinin günüdür. Gelecek, İran halkınındır.

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN

Faşist darbe, Şili halkına açlık ve ölüm getirdi

11 Eylül 1973 günü, Pinoşe'nin başkanlığındaki faşist cunta Şili'de bir askeri darbe düzenledi. CIA'nın ve ITT gibi Amerikan tekellerinin doğrudan desteğiyle , bu darbe başarıya ulaştı. Şili Başkanı Allende, faşist darbeciler tarafından katledildi. Darbeden sonra onbinlerce yurtsever öldürüldü. 2500 kişi iz bırakmadan kayboldu. Darbeden bu yana yarım milyon kişi faşist mahkemeler tarafından mahkum edildi. Bir milyon iki yüz bin kişi ülkeden kaçmak zorunda bırakıldı. Darbe niçin yapıldı? Başkan Allende neden düşürüldü?

ŞİLİ AMERİKAN EMPERYALİZMİNİN YARI-SÖMÜRGESİDİR

Şili bir Güney Amerika ülkesidir. Amerikan emperyalizminin yarı-sömürgesidir. 1970 yılında Şili'de Halk Birliği hükümeti kuruldu. Allende Cumhurbaşkanı seçildi. Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi Hıristiyan Demokrat Frei hükümeti düşürüldü. Halk Birliği hükümeti darbeye kadar başta kaldı. Hükümette Allende yanlılarının yanı sıra Şili revizyonist partisi de yer alıyordu.

Allende hükümeti Şili ulusal burjuvazisinin çıkarlarını savunarak ve onun temsilcisi olarak işbaşına geldi. Allende hükümeti Şili ulusal burjuvazisinin (orta burjuvazisinin) reformcu hükümetiydi. Bunun için ulusal burjuvazinin yararına bazı reformlara girişti. Bakır madenlerini millileştirdi. Bazı emperyalist tekelleri millileştirdi. Topraksız ve az topraklı köylüler, toprak ağalarının topraklarına el koydular. İşçiler mücadele ile yeni haklar aldılar.

Emperyalizmin desteğiyle, egemen sınıflar Allende hükümetine saldırıya giriştiler. Bakanlara, iktidardaki partilerin ileri gelenlerine, işçi kitlelerine karşı suikastler düzenlendi. Emperyalizm ve işbirlikçileri, orta burjuvaziyi Allende hükümetine karşı kışkırttı. Kamyon sahipleri ulaşımı felce uğrattı.

REFORMLAR YAPILDIKÇA KARŞI-DEVRİMCİ SALDIRILAR ARTTI

Allende hükümeti, vaat ettiği reformları uygulamaya giriştikçe, karşı-devrimci saldırı arttı. Amerikan emperyalizminin desteğini alan Frei, Halk Birliği'ni devirmek için faşist darbe hazırlayıcılarıyla işbirliği yaptı. Tüccarların, doktorların boykot ve direnişlerini örgütledi.

Gericiliğin bu saldırıları karşısında Allende durumun tam bilincindeydi. Ancak o, egemen sınıfları ikna yoluyla vazgeçirmeye çalıştı. Bir yurtsever ve demokrat olarak mücadele etti ama karşı-devrimci şiddet karşısında hiç bir şey yapmadı.

Nihayet Haziran 1973'te CIA, bir darbe düzenledi. Bu darbe açığa çıkarıldı. Ancak elebaşıları, ordu içinde başka yerlere atanmakla durum geçiştirildi. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin bu saldırısı karşısında , Halk Birliği hükümeti onlarla uzlaşma yolunu seçti. Hükümete generaller alındı.

REVİZYONİSTLER İŞÇİLERİ SİLAHSIZLANDIRDI

Tam bu darbeden sonra Şili revizyonist partisinin yönlendiriciliğinde, halkı silahsızlandırma yasası çıkarıldı. Oysa emekçiler, başta başkentin işçileri darbeye karşı silahlanmışlar, barikatlar kurarak harekete geçen ordu birliklerini yenilgiye uğratmışlardı. Fakat revizyonizm, işçilere silahları teslim etme çağrısı yaptı. Şimdi Brejnev'e sığınmış bulunan revizyonist şef Corvalan o gün şu çağrıyı yapıyordu: "Halk, ordunun yurtseverliği ve bağlılığından kuşku duymuyor. Halk, bugün olduğu gibi yarın da onların caddelerden geçişini alkışlayacaktır." Şili İhtilalci Komünist Partisi'nin önderliğinde

Dev. Sa. 6'da

Şili'de acı olayların dersi

Revizyonizm, askeri faşizmin yolunu açtı

11 Eylül 1973 günü Şili'de faşist darbe oldu. Askeri faşist cunta, halk üzerinde Hitler'i kıskandıracak bir kan ve zulüm rejimi uyguladı. Halkın dişe diş mücadele ile kazandığı bütün özgürlükler kısa zamanda ayaklar altına alındı. Şili'deki kanlı darbe yalnızca Şili halkına değil, dünyanın tüm devrimcilerine ışık tutan derslerle doludur. Devrimin, bütün dünyada geçerli yasaları Şili olaylarında da temeldi. Bu dersleri ve bu devrim yasalarını kavramak, bütün dünya devrimcileri için revizyonizme ve oportünizme karşı mücadelenin çok önemli parçasıdır.

KARŞI-DEVRİMCİ ŞİDDETE DEVRİMCİ ŞİDDET UYGULANMADI

Allende'nin başkanlığı döneminde Şili halkı; toprak reformu, millileştirmeler, yaşamın demokratikleştirilmesi ve ülkenin Amerikan boyunduruğundan kurtulması için mücadele etti. Amerikan emperyalizmi, işbirlikçi burjuvazi ve büyük toprak sahipleri el kol bağlayıp beklemediler. Onlar, CIA'nın desteğiyle karşı-devrimci ayaklanmalar, sabotajlar düzenlediler. CIA'nın karşı-devrimci darbe planları birkaç kez açığa çıkarıldı. Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçilerinin bu saldırılarına kararlılıkla cevap verilmeliydi. Karşı-devrimci şiddete devrimci şiddet! Bu, her devrimin yasasıdır. Ancak Allende, gerici güçleri ikna yoluyla durdurabileceğini sandı. Halk Birliği hükümeti, faşist darbe tezgahlayıcılarına karşı hiç bir şey yapmadı. Allende, Şili'de 32 yıldır askeri darbe yapılmamış olmasına güvendi. Parlamentonun, özgür basının ve Şili'nin demokratik geleneklerinin, iktidarı şiddet yolu ile almaya hazırlanan emperyalistleri ve faşistleri vazgeçirmeye yeteceğini düşündü. Oysa gerçekler tersini gösterdi. Burjuvazi, temel çıkarları etkilenmediği sürece bazı özgürlüklere katlanmak zorunda kalabilir. Ancak faşist darbe, çıkarları tehlikeye giren egemen sınıfların hiç bir özgürlük, gelenek vb. tanımadığını Şili'de bir daha gösterdi.

REVİZYONİSTLER "ŞİLİ DENEYİ"Nİ GÖKLERE ÇIKARTTILAR

Faşist darbe, modern revizyonist tezlerin bütünüyle iflasını sergiledi. Brejnev'lerden İtalyan, Fransız revizyonistlerine dek bütün oportünistler "Şili Deneyi"ne dört elle sarılıyorlardı. Kruşçev revizyonizminin SBKP 20. Kongresi'nin oportünist tezleri, Togliatti'nin "yapısal reformlar yolu"; Şili'de kendi başarılarını görüyorlardı. Devrimin "barışçı yolu", birçok partinin önderliğinde sosyalizme geçiş, emperyalizmin dişlerinin dökülmüş sınıf mücadelesinin barış içinde bir arada yaşama koşullarında sürdürülmesi teorileri, Şili halkının sırtından reklam edildi. Revizyonistler, Halk Birliği hükümetini "parlamenter yol"un bir örneği olarak gördüler. Aynı zamanda "Marksist" ve burjuva partilerin koalisyonu ile sosyalizmin inşa edileceğinin bir örneği olarak, bu hükümetin reklamını yaptılar. Revizyonistler, sosyalizme geçişin, devrim olmaksızın ve parlamenter seçimlerle mümkün olduğunu söyleyip duruyorlardı. Kruşçev, Togliatti 10-15 yıldır aynı tezleri savunuyorlardı. Eski burjuva devlet aygıtını parçalamaya gerek yoktu. Lenin'in dönemi geride kalmıştı. Modern revizyonistlere göre, sosyalizm burjuva devlet aygıtına dayanarak, onun aracılığıyla kurulabilirdi. İşte Şili örneğini, revizyonistler, bu nedenlerden göklere çıkarttılar.

ŞİLİ REVİZYONİST PARTİSİ "BARIŞÇI GEÇİŞ"İ SAVUNDU

Allende hükümetinin yönlendirici siyasi gücü olan, Şili Komünist (revizyonist) Partisi, Kruşçev'in "barışçı geçiş" teorisinin en ateşli taraftarlarından birisiydi. Şili revizyonistleri efendilerinin vaazlarını, teori ve pratikte uygulamaktan başka bir şey yapmadılar. Revizyonistler, emperyalizmin ve burjuvazinin artık daha ılımlı ve mantıklı olduğunu öne sürdüler. Dünyamızın "yeni koşullarında" onların artık karşı-devrimci olamayacaklarını açıkladılar. Bu hain teoriler, Şili emekçi kitlelerinin yolunu kararttı. İç ve dış gericiliğin saldırıları karşısında onları hareketsiz bıraktı. Devrimci mücadele ruhunu zayıflattı.

ŞİLİ REVİZYONİSTLERİ KRUŞÇEV'İN İZİNDE

Şili revizyonistleri, Sovyetler Birliği'ni kapitalist bir ülkeye dönüştüren Kruşçev-Brejnev revizyonistlerinin yolunu sadakatle izlediler. Sovyet revizyonistleri çoktandır Marksizm-Leninizmi terketmişlerdi. Onlar, proletaryanın sınıf çıkarlarını ayaklar altına aldılar, halkların ulusal kurtuluş mücadelelerine saldırdılar. Sonuçta Şili revizyonist partisi de, devrimi tümüyle inkâr eden modern revizyonizmin yolunu tuttu. Şili revizyonist partisi, tıpkı Kruşçev ve Brejnev'ler gibi, devrimi, kapitalist düzenin sınırları içinde gerçekleştirilebilecek birtakım reformist taleplere indirgediler. Onlara göre, devrim ile reform arasında artık sınır yoktu. Dünyamızın "yeni gelişme" koşullarında devrimci şiddete artık gerek kalmamıştı. Revizyonizm, reformizm çakalı Şili halkının tepesinde uluyordu: Çağımızın teknik bilimsel devrimi burjuva toplumundaki sınıf çelişkilerini ortadan kaldırmıştı. Herkesin zengin olduğu "yeni bir toplum" kurulmaktaydı. Revizyonist mantığa göre, ne sömüren ne de sömürülen kalmamıştır. Burjuva devlet aygıtının parçalanması, proletarya diktatörlüğünün kurulması ve devrim gereksizdir. Şili revizyonistleri, bütün revizyonistlerin bu ortak tezlerinden gittiler. Şili halkını ideolojik ve siyasal olarak

Dev.Sa.7.Sü.1'de

Şili halkının direnişi büyüyor

Şili halkı, 11 Eylül 1973'ten beri faşizme karşı cephe aldı. Askeri cunta, özgürlük ateşini söndüremedi. Fabrikalarda, köylerde iş yavaşlatma, mallara boykot, protestolar, grevler durmadı.

Kitle örgütleri içinde direnme komiteleri, halkın direnişini örgütledi ve yönetti. Fabrikalarda iş yavaşlatmalar yayıldı. Temmuz 1976'da Sen Puente Alto Kağıt Fabrikası işçileri, ücretlerinin zamanında ödenmesi için işi durdurdular. Sarı sendikacıların patronla anlaşmış olmalarına rağmen direnişe bütün işçiler katıldı. Pek çok işçi tutuklandı. Buna rağmen işçilerin kararlılığı patronlara boyun eğdirdi. 1977 yılında Puerto Monti inşaat firması işçileri, ücretlerin dondurulmasına karşı iş bıraktılar. Yol yapımı için zorla çalıştırılan işçiler de iş bıraktılar. İşçiler ve Santiago'daki Şili Bankası memurları, primlerin ödenmemesi karşısında işi durdurdular. Ağustos 1977 de Vina del Mar balıkhanesi işçileri, ücretlerinin ödenmemesi üzerine direnişe geçtiler. Balıklar koktu. Tutuklamalara rağmen direniş sürdü.

1977 yılında kitle mücadelesi iyice büyüdü. Binlerce kişi yürüyüş yaptı. Yoksul mahallelerdeki gecekondu yıkımına karşı protesto yürüyüşleri yayıldı. Bu protesto eylemlerine öğrenciler de katıldı. Yüksek kayıt ücretlerine karşı boykot yapıldı.

Bu yıl ise halk kitlelerin mücadelesi iyice keskinleşti. 1 Mayıs günü emekçi kitleler, ilk defa örgütlü biçimde yürüdü. Pinoşe faşist rejimine karşı kin ve mücadele kararlılığı haykırıldı. Bundan hemen sonra kayıp gösterilen tutukluların hemen serbest bırakılmaları için bir kitle gösterisi yapıldı. Bu, gösterilerin, gittikçe güçlenen siyasi niteliğini vurgulamaktadır. Kayıp denilen siyasi tutukluların aileleri, eskiden pasif protestolar yapıyordu. Şimdi ise binlerce emekçi açık gösterilerde yer alıyor. Artık inşaat işçileri genel grev yapıyorlar. Bu günlerde ise Kuzey Şili'de binlerce bakır madeni işçisi grevdedir. Pinoşe rejimi bölgeye asker yığmıştır. Ancak direniş kararlılıkla sürüyor.

Eskiden direnişin ağırlık noktası, illegal propaganda faaliyeti idi. Şimdi kitlelerin seferberliği öne çıkmaktadır. Şili halkı, bu mücadeleler aracılığıyla daha büyük çarpışmalara hazırlanmaktadır. Halk, kendi mücadelesi ile, ümidin sözümona demokratik örgütlerde olmadığını görüyor. Şili proletaryası ve halkı, faşistlerin, kararlı halk savaşı ile yıkılacaklarını zorlu mücadele ile iyice kavramaktadır.

Şili halkının önderi: Şili İhtilalci Komünist Partisi

Şili proletaryasının önderi Şili İhtilalci Komünist Partisi'dir (ŞİKP). Partiyi kuran Marksist-Leninist çekirdek çok eskiye dayanır. Daha 1963 yılında revizyonist Şili Komünist Partisi içinde Spartaküs grubu, modern revizyonizme karşı mücadele veriyordu. Bu grup revizyonist partiden ayrıldı. Devrimci bir program hazırladı. İşçi ve köylülerle ilişkilerini güçlendirdi. AEP ve ÇKP ile dayanışma yürüttü. ŞİKP 1966 Şubatında, bütün bu çalışmaların sonucunda kuruldu.

1970 yılında Şili Halk Birliği (Unidad Popular) başkanlık seçimlerinde başarı kazandı. Oportünizm yayıldı. Revizyonistler, devlet kapitalizmine sosyalizm diyorlardı. Reformizmi, devrim olarak sunuyorlardı. Bu revizyonist dalgaya karşı tutarlı mücadele veren tek parti, ŞİKP oldu. Parti, revizyonizmin, faşizme zemin hazırladığını vurguladı. Faşist darbeden acı dersler çıkaran halk kitleleri, ŞİKP'nin devrimci çizgisini destekledi.

Ağustos 1974'te ve 1975 başında ŞİKP, "Üç Dünya Teorisi"ne karşı tavır aldı. Çin Komünist Partisi yetkilileriyle yapılan buluşmalarda ŞİKP, o günlerde Deng Siao-ping'in dile getirdiği bu oportünist teoriyi kararlılıkla eleştirdi. Onu hiç bir zaman savunmadı.

ŞİKP, kitlelerle sıkı sıkıya bütünleşmiş küçük illegal hücreler halinde örgütlenmiştir. Halk Birliği hükümetleri döneminde de Parti her zaman illegal yapısını korudu. Parti, faşizmin darbelerine karşı koydu. Kitlelerle bağlarını geliştirdi. Anti-faşist direnişin illegal komitelerini kurdu. Komiteler, geniş kitleleri askeri faşist cuntaya karşı mücadeleye seferber etmektedir. Parti, cuntanın düşürülmesi için mücadeleye hazır olan herkesi Parti etrafında birleştirecek olan geniş bir halk cephesinin inşası için mücadele etmektedir.

ŞİKP 2.Ulusal Konferansı 1977 yılında yapıldı. Konferans, kitle örgütlerinde çalışan halk cephesinin illegal temel örgütlerinin tüm bölgelere ve alanlara götürülmesi görevini tespit etti. Halk Cephesi Komitesi, Direniş Komitesi, İllegal İşçi Sendikası Komitesi, Öğretmenlerin Anti-faşist Komitesi bu tür temel örgütlerdir. Konferans, Parti'nin işçi sınıfı ve yoksul köylüler arasındaki çalışmasına her zaman öncelik verilmesini vurguladı.

Şili İKP, proleter enternasyonalizmi bayrağını yukarda tutmaktadır. Parti; ulusal bağımsızlık için, halk demokrasisi, sosyalizm ve komünizm için ortak mücadelede halklar, uluslararası proletarya ve Marksist-Leninist partilerle dayanışmayı geliştirmektedir.

Şili İKP'nin önderliğinde Şili halkı, faşist canavarı mutlaka yıkacaktır.

CHP HÜKÜMETİ HALKA KARŞI KURULDU

ALLENDE NEREDE, ECEVİT NEREDE

Ecevit, birçok kez "Ben Allende olmak istemiyorum" sözünü kullandı. Böylelikle kendisine bir yurtsever ve demokrat payesi verdiği gibi, faşist diktatörlüğün oyununa gelmeyecek kadar ileri görüşlü olduğu izlenimini vermeye çalıştı. Tabii bu arada ülkemizde demokrasinin olduğu yutturmacasını eğer sömürü ve baskıya karşı mücadele edilirse faşizmin yolunun açılacağı tehditini savundu. Gerçek bu mudur? Ecevit bir Allende olabilir mi?

Her şeyden önce Allende bir yurtseverdi. Amerikan emperyalizmine karşı yalnız kendi ülkesinde değil, Latin Amerika'daki bağımsızlık hareketlerini de destekledi. Allende, halka vaat ettiği bazı reformları uygulamaya çalışan bir demokrattı. Ecevit ise, Demirellerin, Türkeşlerin doğrultusunda giden ve bütün emperyalistlerle uzlaşan birisidir. CHP yönetimi, Amerikan emperyalizmine karşı herhangi bir anti-emperyalist girişimde bulunmamıştır. Seçimlerden önceki bütün vaatlerin sahtekarlık olduğu bugün bir bir açığa çıkmaktadır. Diğer yandan "gölge etmesin başka ihsan istemem" gibisinden kabadayılıkların hemen arkasından Ecevit, Carter'le her noktada anlaşmıştır. Amerikan emperyalizminin başı çektiği Uluslararası Para Fonu'nun bütün tedbirleri CHP hükümeti tarafından halka bindirilmiştir. Enerji Bakanı Deniz Baykal'ın "Ataş rafinerisini devletleştirme" türünden pehlivanlıkları ise balon gibi sönmüştür. Ataş'ı devletleştirmek şöyle dursun, CHP yönetimi şimdi uluslararası petrol tekellerinin istekleri doğrultusunda petrol ürünlerine % 100 zam yapmaya hazırlanmaktadır. Ecevit'in özelliği, emperyalistlerle uzlaşmasıdır. Emperyalizmin zehirini şekere bulayarak, boş vaatlerle halka yutturmasıdır. Allende ise, bakır madenlerini, birçok Amerikan tekelini millileştirmeye yönelen bir anti-emperyalistti.

Allende, Şili halkının bağımsızlık ve demokrasi özlemlerinin savunucusu olarak başkanlığa geldi. Şili halkının anti-emperyalist, anti-faşist mücadelesinin gediklerinden yükseldi. Ecevit ise, yükselen halk mücadelesini yatıştırmak üzere, emperyalistlerin ve egemen sınıfların onay ve desteğiyle yönetime geldi. Halkın, Demirellere, Türkeşlere karşı keskinleşen anti-faşist mücadelesinin alevlerini söndürmek üzere binbir vaat kullandı. Ecevit hükümeti, emperyalizmin ve ege-

Dev.Sa.7.Sü.9'da

Dünya halkları faşist darbeyi lanetledi

SALVADOR ALLENDE

BÜLENT ECEVIT

Şili'deki askeri faşist darbeden sonra, Marksist-Leninist partiler, dünyanın ilerici, demokrat güçleri, Şili halkının yanında yer aldı. Faşist terörü lanetledi.

ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİ

Arnavutluk Emek Partisi MK yayın organı Zeri i Popullit'in darbeden sonraki günlerde yayınlanan bir makalesinde şunlar yazılıydı: "Şili olayları, Şili halkının demokratik başarılarına karşı gericiliğin faşist saldırılarını, Amerikan emperyalizminin askeri cuntayı desteklemesini ve Şili'nin içişlerine vahşice karışmasını göstermiştir. Bu olayların, tüm dünya halklarını, her renkten oportünistlere karşı, revizyonistlerin ve emperyalistlerin demagojik sloganlarına karşı seferber edeceğine inanıyoruz. Dünya halkları, tüm güçleriyle, ulusal özgürlük ve bağımsızlığı, barış ve güvenliği korumak için seferber olacak ve uyanık duracaklardır." Makalenin başka bir yerinde şunlar yazılıdır: "Şili'de devrimci ve ilerici güçler bir yenilgiye uğradı. Bu, çok önemli fakat geçicidir... Birçok kez yurtseverliğini kanıtlayan, özgürlüğü ve adaleti seven, emperyalizm ve gericilikten kesinlikle nefret eden Şili halkının kesin zaferi kazanmak için güçlerini seferber etmeyi ve düşmanlara karşı kısasa kısas mücadele etmeyi bileceğine kuşku yoktur."

MİLYONLARCA EMEKÇİ PROTESTO GÖSTERİLERİ YAPTI

Darbeyi izleyen günlerde dünyada milyonlarca kişi protesto gösterileri yaptı. Şili halkı ile dayanışma eylemleri o günden bu yana hiç kesilmedi. Şili'ye mal götürecek gemiler Avrupa'da liman işçileri tarafından yüklenmedi. Darbenin ezdiği yurtseverlere para yardımı toplandı. Şili yurtseverlerinin bildiri gibi yayınları basıldı.

SOVYET REVİZYONİZMİNİN SAHTE GÖZYAŞLARI

Darbeyi doğrudan düzenleyen Amerikan emper-

Da.Sa.7.Sü.6'da

Çin yönetiminin resmi tavrı faşist cuntayı taçlandırdı

Faşist darbeden sonra bütün dünyada en geniş halkçı, demokratik ve ilerici kesimler Şili halkı ile dayanışmayı belirtti. Çin yönetimi ise Şili halkının yaşadığı acı olaylar karşısında duygusuzca davrandı.

Faşist darbe ile ilgili tek demeç, Çu En-lay'ın Allende'nin dul eşine yolladığı başsağlığı mesajında vardır. Bu demeçte Çin yönetimi Allende'nin ölümü karşısında "üzüntü ve öfke" duygularını belirtmekle yetinmektedir. Ancak Allende'yi katledenler hakkında tek bir kelime yoktur. Faşist diktatörlüğün katlettiği, işkence ettiği, hapsettiği onbinlerce emekçi hakkında hiç bir söz yoktur.

Daha sonraları Çin basını, Şili'deki durumla ilgili bazı yönlere yer verdi. Ancak bütün bunlar da hiç bir yorum, değerlendirme yapılmadı. Faşist cuntanın sürdürdüğü işkenceler hakkında bir şey söylenmedi. Çin basını, Şili'deki ekonomik bunalımın bazı sonuçlarını belirtmekle yetindi.

Birleşmiş Milletler'de ve diğer uluslararası örgütlerde Çin temsilcileri Pinoşe faşistliğini mahkum eden karar tasarıları önerildiğinde oy kullanmadan oturumdan çekildiler. Çin'in bu tavrı, faşist Şili rejimi görevlileri tarafından sevinçle karşılandı. Ocak 1975'te Şili Dışişleri Bakan Yardımcısı "Halk Çin'i uluslararası oturumlarda Şili'yi destekliyor" diye demeç verdi. Bu sözleri hiç bir Çin yetkilisi yalanlamadı.

Çin yönetimi, faşist cuntaya kredi açtı. Çin'in Şili büyükelçisi diktatör Pinoşe'ye hediye verirken fotoğrafını çektirdi. Ağustos 1977'de bu yetkili "iki ülke arasındaki ilişkiler her zaman yüksek bir düzeyde olmuştur" dedi. Çin'in bunları sağlamlaştırmak ve genişletmek istediğini belirtti. Aynı büyükelçi Ekim 1977'de Şili'yi terkederken "Şili'den ve Devlet Başkanından çok iyi izlenimlerle" ayrıldığını belirtti. Cuntanın faşist baskısını böylece taçlandırdı.

Bütün bunlar halkı katleden, işkence yapan kasaplara övgüdür. Şili halkına hakarettir. Deng Siao-ping klığinin bu çizgisi Şili halkı ile Çin halkı arasındaki devrimci kardeşliği baltalamıştır. "Üç Dünya Teorisi"nin karşı-devrimci özü, Şili faşist cuntasına sağlanan destekle somutlanmıştır.

"Proleter Devrimci Teori" yazarları, Marksizmi nasıl kavrıyorlar?

"Proleter Devrimci Teori" adlı derginin 3. sayısında HALKIN KURTULUŞU'nun baş çelişme anlayışını eleştiren bir yazı yayınlandı.

Ancak Marksizm-Leninizmden tamamen bihaber biri tarafından yazılabilecek olan bu yazı, HALKIN KURTULUŞU tarafından ilerde geniş olarak ele alınacak ve eleştirilecek. Biz, bu yazımızda yalnızca yazarın Marksizm-Leninizmi nasıl "kavradığı"(!) ya da daha doğru bir deyişle okuduğunu nasıl anlamadığı üzerinde duracak, Marksizm-Leninizmle yazar arasındaki çelişkiyi sergilemeye çalışacağız.

YAZAR, MİLLİ VE SOSYAL KURTULUŞ MÜCADELESİNİN DEVRİMİN İKİ AYRI AŞAMASI OLDUĞUNU İNKAR EDİYOR

Yazıda şunlar söyleniyor:

"Çağımızda milli ve sosyal kurtuluş mücadelesi iç içe geçmiştir. Bunları birbirinden koparmak, ayrı aşama olarak ele almak (abç), mücadelenin başarısızlığa uğraması, devrimin zafere ulaşmaması sonucunu verir."(PDT S.3, sy.54)

Çağımızda proletarya önderliğinde yürütülen milli ve sosyal kurtuluş mücadelesinin az ya da çok iç içe geçtiği, bu anlamda ve bu ölçüde bunlar arasında bir birlik bulunduğu ve sosyal kurtuluşun milli kurtuluşun tek gerçek teminatı olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Ama bu gerçek, bunların devrimin özü itibariyle farklı iki aşamasını teşkil ettikleri gerçeğini ortadan kaldırır mı? Yazar, bu soruya "evet" cevabını veriyor ve bunların devrimin tek bir aşamasını oluşturduğunu iddia ediyor.

En genel anlamda milli kurtuluş, emperyalizmin (ve feodalizmin) boyunduruğundan kurtuluşu, sosyal kurtuluş ise, ücretli köleliğin ortadan kaldırılmasını ifade eder. Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in eserleri incelendiğinde onların burjuva devrimi, siyasi devrim, demokratik devrim, milli kurtuluş kavramlarını her zaman feodalizm ya da emperyalizm ve feodalizmin egemenliğinin yıkılması, ulusal bağımsızlık ve siyasi demokrasinin kazanılması sürecini ifade etmek için kullandıklarını görürüz. Ulusal bağımsızlık ve siyasi demokrasi kendi başına ele alındığında ancak kapitalizmin (ücret köleliğinin) gelişmesini sağlar; bu da sosyal devrimin (proletarya devrimi, sosyalist devrim) şartlarını hazırlar; ama onun kendisi değildir.

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olan çağımızı ele alırsak, durumda ortaya çıkan değişiklik şudur: Burjuvazinin kendi devrimini başarmakta yetersiz kalması ve bu devrimin tamamlanması için proletaryanın önderliğinin zorunluluğu, bunun sonucu olarak eski burjuva demokratik devrimin, proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimi olan demokratik halk diktatörlüğünün kurulmasıyla sonuçlanacak olan yeni tipte demokratik bir devrime dönüşmesi, bu devrimin dünya proleter devriminin bir parçası haline gelmesi ve emperyalistlerin ve komprador burjuvazinin elindeki işletmelere bu devlet tarafından el konarak, bunların sosyalist ekonominin ilk dayanak noktaları olarak kurulması, böylece bu yeni tipteki demokratik devrimde ulusal ve sosyal kurtuluşun öğelerinin iç içe geçmesi, bu devrim içinde ve sonunda sosyal kurtuluş yolunda derhal adımlar atılması.

Bütün bunlar ulusal ve sosyal kurtuluşun, milli (demokratik) ve sosyal devrim sürecinin özü itibariyle farklı iki devrim aşaması oluşturduğunu bunların birinin burjuva, diğerinin proleter bir karakter taşıdığını ortadan kaldırır mı?

Yazara göre "evet"; Marksizm-Leninizme göre "hayır".

HALKIN KURTULUŞU 87. sayıda yayınlanan "Ulusal Demokratik Halk Devrimi" yazısında bu konuda şunları yazıyordu:

"Feodal toplumun temel çelişmesini, işte bu, kapitalizmin gelişen üretici güçleriyle, bu gelişime ayak bağı olan feodal üretim ilişkileri arasındaki çelişme meydana getirir. Bu çelişmenin çözüm yöntemi, sanayi burjuvazisinin köylülüğün başına geçerek, feodal sınıf ve feodal üretim ilişkilerini tasfiye ettiği demokratik devrimdir. Demokratik devrim, köylülüğü toprak ve özgürlüğe kavuşturduğu için bir köylü-toprak devrimi ve halk yığınlarının siyasi hayatın dışında tutuluşuna, siyasi yabancılaşmaya son verdiği, siyasi özgürlük getirdiği için de siyasi bir devrimdir. Bu sayılanlar feodal parçalanmışlığın son bulması, ulusal pazarların teşekkülü ve uluslaşmanın tamamlanmasına yol açtığı için bu devrim aynı zamanda ulusal bir devrimdir.

"Kapitalist bir toplumda ise temel çelişme, üretimin sosyal karakteri ile kapitalist mülkiyetinin özel karakteri arasındaki çelişmedir. Bu çelişmenin sınıfsal planda yansıması, kapitalist toplumun temel çelişmelerini oluşturan proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme biçimine bürünür. Bu çelişmenin çözüm yöntemi ise, proleter-sosyalist devrimle üretim araçlarının özel mülkiyetini kaldırmaktır. Böylece işçi sınıfının sosyal ve ekonomik yabancılaşmasına son verilir ve sosyalist üretim ilişkileri altında üretici güçlerin serbestçe gelişmesi sağlanır. Bu yüzden devrim sosyal bir devrimdir.

"Kuşkusuz bir üretim tarzından diğerine geçişi sağlayan her devrimin, eski siyasi iktidarı devirmeye ve yeni bir siyasal sistem kurmaya yöneldiği ölçüde, siyasal eski üretim tarzını tasfiye ettiği ölçüde sosyal ve ekonomik yanı vardır. Buna rağmen bu devrim, demokratik devrim ve sosyalist devrimin bu şekilde nitelendirilmesiyle çelişmez.(dipnot)

"Yeni demokratik devrimin, eski tipte demokratik devrimden önemli bir ayrılık noktası da artık salt siyasal (siyasal yabancılaşmaya son veren ve siyasi özgürlük getiren) bir devrim olmaktan çıkıp, aynı zamanda sosyal devrimi başarma ve sosyo-ekonomik yabancılaşmaya son verme yolunda, bir ilk adım teşkil etmesidir...Sosyalist devrimin unsurları yeni tipte demokratik devrimin zaferiyle birlikte yeşerip gelişmeye başlayacaktır." (HK, S. 87, sf. 4-5)

"PDT" yazarı için acıklı olan şudur: O, peşin olarak, HK'nun savunduğu yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde emperyalizmle halk ve feodal (yarı-feodal) sistemle halk arasında iki temel çelişme bulunduğu, devrimi başarabilmek için bir dönem bunlardan birinin (örneğin işgal şartlarında emperyalizmle halk arasındaki çelişmenin) bir dönem diğerinin (yarı-sömürge, yarı-feodal sistemin iç gerici sınıflar -komprador burjuvazi ve toprak ağaları- eliyle korunduğu şartlarda feodalizmle halk arasında çelişmenin) ya da özel şartlarda (iç gericiliğin devrim tarafından bozguna uğratıldığı ve emperyalistlerin onları destekleyerek ülkeye doğrudan müdahalede bulundukları şartlarda) ikisinin birden esas alınması gerektiği ve feodalizmle halk arasındaki çelişme esas alındığında baş düşmanın iç gericilik olacağı yolundaki tespiti "mahkum etmek" için yola çıkmıştır. Oysa bu doğru Marksist-Leninist anlayışı, Marksist-Leninist eserlere ve tezlere dayanarak mahkum etmenin olanağı yoktur. İşte tam da bu noktada yazarın önyargılarıyla cehaleti birleşmiş ve onun hedefi iyice şaşırmasına, okuduğunu anlamaz duruma düşmesine yol açmıştır.

ARNAVUTLUK ÖRNEĞİ:

Yazar şöyle diyor:

"Bir örnek vermek gerekirse, Arnavutluk devrim tarihinde Zef Mala, Niko Çoci, Aristid Kendro gibi anti-Marksist ve Troçkistler, 'milli devrimden değil, doğrudan doğruya sosyal devrimden yana' olduklarını ileri sürerek Komintern'in talimatları doğrultusunda tespit edilen Marksist-Leninist çizgiye karşı çıkıyorlardı" (PDT, S. 3, sf. 54)

O dönemde Arnavutluk'ta Marksist-Leninistlerle Troçkistler arasındaki ayrılık, yazarın zannettiği gibi emperyalizme ve feodalizme karşı mücadelede bunların hangisinin esas alınması gerektiği; baş düşmanın ülkeyi hakimiyeti altında tutan emperyalistler mi, yoksa iç gericilik -komprador burjuvazi ve toprak ağaları- mı olduğu noktasından mı kaynaklanıyordu? O dönemde Troçkistler, feodalizme karşı mücadelenin esas alınmasını, toprak devrimini ve iç gericiliğin baş düşman olarak tespit edilmesini mi savunuyorlardı?

Bunu iddia etmenin tek bir anlamı vardır: Troçkizmi aklamak.

O dönemde Arnavutluk'ta Marksist-Leninistlerle, Troçkistler arasındaki ayrılığın odak noktasını Komintern'in Arnavutluk komünistlerine önerdiği UDD aşamasında bulunan yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler için gerekli olan ve bağımsızlık ve demokrasiyi (milli kurtuluşu) sağlayacak olan asgari bir program, bu programın hayata geçirilmesi amacıyla işçi-köylü ittifakını temel alan bir halk cephesi ve yaklaşan savaş tehlikesine karşı mücadeleden oluşan genel siyasi çizgiyi kabul edip etmemek oluşturuyordu. Troçkistler, Troçki'nin emperyalizmin, feodalizmi tasfiye ettiği ve buna bağlı olarak Arnavutluk gibi ülkelerde bile ulusal ve demokratik bir devrime gerek olmadığı, köylülüğün devrimci potansiyalini yitirdiği ve bu ülkelerde gerekli olanın "saf proleter bir devrim", sosyal devrim olduğu noktalarındaki tezlerini savunarak, Komintern tarafından önerilen bu genel siyasi çizgiye karşı çıktılar. Yani o dönemde Marksist-Leninistlerle, Troçkistler arasındaki ayrılık, toprak devrimini (feodalizme karşı mücadeleyi) esas alıp almamak noktasında değil, onu kabul edip etmemek noktasında çıkıyordu. O dönemde Marksist-Leninist çizgiyi savunan Korça grubunun hatası ise, toprak devrimine sarılmak değil, bu meselenin önemini yeterince kavrayamamış olmaktı. AEP Tarihi, bu konuda "grup, köylük bölgeler ve işçi sınıfının emekçi köylülükle ittifakı konusunda hemen hemen hiç bir şey yapmadı. Oysa emekçi köylülük olmaksızın halk cephesi kurulamazdı" diyor.

Yazar, içinde bulunduğumuz dönemde feodalizme karşı mücadeleyi, toprak devrimini ve iç gericiliğe karşı mücadeleyi esas almayı savunduğu için tıpkı Aydınlık revizyonistleri gibi HALKIN KURTULUŞU'na 'Troçkizm' çamuru atmaya çalışıyor. O, böylece "HY"nun eski yazarlarının peşinden gitmekte kararlı olduğunu gösteriyor. Şunu hemen belirtelim ki o yol, Marksizm-Leninizme düşmanlık, revizyonizm, bölücülük yoludur. Ve bu yolu tutanların iflah olduğu, başarıya ulaştığı da şimdiye kadar görülmemiştir.

TROÇKİZMİN EN BELİRGİN NİTELİĞİ

Gerçekte yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde Troçkizmin en belirleyici niteliği nedir?

Tıpkı yazarın yaptığı gibi ulusal ve sosyal kurtuluşun, ne kadar iç içe geçmiş olurlarsa olsunlar, devrimin özünde farklı iki ayrı aşamasını oluşturduğunun inkar etmek, Mao Zedung'un Çin'deki Troçkistleri eleştirmek için kullandığı ifadelerle söylersek (bu ifadeler aslında Troçkistlerin kendileri tarafından kullanılmaktadır) "tek devrim teorisi" ve "hem siyasi devrimi hem de sosyal devrimi tek darbede gerçekleştirme" teorisini savunmak. (Seçme Eserler, C. II, s.362, Aydınlık Yayınları)

Yazar, milli ve sosyal kurtuluş mücadelesini devrimin "iki ayrı aşama(sı) olarak ele almak" Troçkizmdir(!) derken aslında kendisi Trçokizmin bataklığına doğru sürüklenmektedir. Ve bunda da şaşılacak bir şey yoktur.

HALKIN KURTULUŞU, yayınladığı "Halkın Yolu'nun Baş Çelişme Anlayışının Eleştirisi" adlı broşürde, HY yazarlarını eleştirirken şunları söylüyordu:

"Biz de bugün ülkemizdeki işçi sınıfı hareketinin saflarında gerçekten menşevizmin aşamalı devrim anlaşını savunanların, ya da onun zıddı, aşamaları inkar eden Troçkist bir anlayışı savunanların, emperyalizm ve yerli gericilik arasındaki ittifakı gözden kaçıranların, Türkiye ekonomisinin emperyalist dünya ekonomisi zincirinin bir halkası olduğunu inkar edenlerin, emperyalizmle ittifakın objektif şartlarının var olduğununu kabul edenlerin vb. bulunduğunu, bu anlayışların çeşitli baş çelişme tespitlerinde yansıdığını kabul ediyor ve bu anlayışların köklü bir eleştiriye tabi tutulmasını gerekli buluyoruz. Ancak Halkın Yolu ile üzerinde anlaşamadığımız bir nokta var. Biz, bu hataların bugün, başlıca Halkın Yolu ve Halkın Birliği'nin (ve onların bu konudaki hatalarının başlıca kaynaklarından biri olan Aydınlık oportünizminin) baş çelişme anlayışlarında yansıdığını düşünüyoruz." (agb. sy. 11)

HALKIN KURTULUŞU, aynı broşürde HY saflarında bulunup da "Üç Dünya Teorisi"ni reddettiğini söyleyen arkadaşları şöyle uyarıyordu:

"Dünyada ve ülkemizde büyük bir ayrışma süreci yaşanıyor. Halkın Yolu saflarındaki mücadele de sonuçlanacak ve inancımız odur ki, proleter dev-

Dev.sa.7.sü.4'de

DEVRİMCİLER PARTİ BAYRAĞI ALTINDA TOPLANIYOR

«Devrimci Halkın Yolu» saflarını terk eden İstanbul-Aksaraydan 5 devrimci:

«Tüm devrimcileri Parti Bayrağı ve Halkın Kurtuluşu'nun proleter devrimci çizgisinde birleşmeye çağırıyoruz»

Biz uzun bir süreden beri Halkın Yolu saflarında mücadele veren devrimcileriz. HY tabanının oportünist "Üç Dünya Teorisi"ne geri dönen ve açıkça sağ oportünizme sarılan şeflere karşı yürüttüğü mücadele içinde yer aldık ve mücadeleyi şimdi kendisini Devrimci Halkın Yolu olarak tanıtan siyaset saflarında da derinleştirmeye çalıştık. Fakat bugün gelinen noktada gördük ki, oportünist 'Üç Dünya Teorisi' temelinde inşa edilen tezlerle, gerici, tekkeci uygulamalarla, tabanın devrimci atılımını engellemeye çalışan yeni şefler denetiminde bunu gerçekleştirmek imkansızdır. Bu nedenle revizyonizme, yeni-revizyonizme karşı mücadelenin, proleter devrimcilerin birliğinin ve yüce devrim davasının ülkemizdeki önderi Halkın Kurtuluşu saflarına katılmaya karar verdik.

"DEVRİMCİ HALKIN YOLU"NUN TEKKE ŞEFLERİ

HY tabanı, 'Üç Dünyacı' eski şeflere karşı yürüttüğü mücadelede revizyonizme ve sağ oportünizme karşı da güçlü bir potansiyel taşıyordu. 'Üç Dünya Teorisi' ışığında kaleme alınan tüm sağ tezlerin reddi, yani 'Üç Dünya Teorisi'nin gerçek anlamda reddi gereği HY saflarında kendiliğinden bir biçimde de olsa kavranabiliyordu. Birlik isteği ve parti ruhu oldukça gelişkin bir şekilde kendini gösteriyordu. Fakat mücadelenin önderliğini ele geçiren yeni şefler, uyguladıkları sinsi politikayla bu güçlü potansiyeli heba etmek, birlik ruhunu küllendirmek için ellerinden geleni yaptılar ve mücadeleye ihanet ettiler.

Onlar, "ideolojik-siyasi program inşa edilmeden, düşünce birliği olmadan, örgütsel birlik olmaz" diyen devrimcilere karşı "önce örgütsel birlik, sonra tabandan yukarı doğru, tartışmalar biçiminde siyasi-ideolojik inşa" anti-Marksist tezini savundular. Tekke birliğini sağlayıp yerlerini sağlamlaştırdıktan sonra da eski ortayolcu sağ tezleri ısıtıp, önümüze çıkardılar.

Onlar, "ortayolcu tüm siyasi tespitler reddedilecek, 'Üç Dünya Teorisi'nin somut siyasetlerdeki etkileri ortaya çıkarılacak, Büyük Proleter Kültür Devrimimiz(!) henüz bitmedi" diyerek yüksek perdeden attılar. Sonra işlerini yollarına koyunca 'Üç Dünya Teorisi'ni gerçek anlamda reddetmedik" diyen devrimcileri inkarcılıkla suçladılar.

Onlar bize karşı da oportünist sinsi bir taktik izlediler. Yüzümüze karşı "Yoldaşlar! sizin tavrınız ilkeli tavırdır, bu tavır tüm yoldaşlara örnek olmalıdır!" diyerek muhalefetimizi yumuşatmaya çalışırlarken, arkamızdan tecrit kampanyası yürüttüler. Yüzümüze karşı "kapsamlı bir yazı hazırlayın, tüm yurtta dağıtalım. Bu bir komünist gelenektir. Türkiye'de ilk defa biz başlattık, biz yerleştireceğiz" diyerek böbürlenirlerken, arkamızdan hizipçilik dedikoduları çıkardılar; kendilerinden ayrı düşünen herkesi karşı-devrimcilikle suçladılar.

Bu tavırlar, devrimcilerin birliği ve yüce parti davasının önündeki çürüyen tekke şeflerinin doğal tavırları olarak değerlendirilmelidir. Onların bugün yegane amaçları, tekkelerini yaşatmaktır. Onlar için AEP'in başını çektiği uluslararası komünist hareketin genel çizgisini savunuyor görünmek dahi tekkelerini şirin gösterebilmek için kullanılabilir bir süsten ibarettir.

Daha önce bizim de savunduğumuz HY'nun siyasi-ideolojik hattını oluşturan tezler, Aydınlık kaynaklı, eklektik, orta yolcu, sağ oportünist tezlerdir. HY'nun Aydınlık'ın tezlerine katkısı Mahir Çayan'dan kalma orijinal kavramlar ve keskin sözlerle yaptığı süslemelerden ibarettir.

"DEVRİMCİ HALKIN YOLU"NUN ÇELİŞMELER ANLAYIŞI:

HY'na göre emperyalizmin, komprador kapitalizmin ve feodalizmin "temsilcisi ve savunucusu" bu düşmanların "yoğunlaşmış ifadesi" faşist diktatörlüğe karşı merkezi mücadele görevinin tespiti, yarı-sömürge ülkelerde anti-emperyalist mücadeleyi tatil eden bir anlayışın ürünüdür. HY, gerçi ülkemizde bugünkü durumda iç çelişmelerin ağır bastığını ve emperyalist istilaya karşı mücadele görevinin, iç çelişmelerin bize yüklediği görevlere tabi olarak ele alınması gereğini kabul etmek zorunda kalmıştır. Fakat 'Üç Dünyacı'lığın etkisiyle baş çelişmenin düşman kutbuna iki süper devleti de mutlaka koyma zorunluluğunu duyduğu için, emperyalizmin siyasi planda aynı zamanda bir iç düşman olduğunu savunarak "gizli işgal", "iç olgu" teorilerini diriltmeye çalışmakta, emperyalizmi faşist diktatörlüğün içinde aramaktadır. HY'na göre emperyalizmin ülke içindeki dayanaklarını hedefleyen bir mücadele (komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğüne karşı mücadele) anti-emperyalist mücadele değildir. O, 'Üç Dünyacı'lığa karşı dünya Marksist-Leninist hareketinin ısrarla savunduğu emperyalizme, özellikle iki süper devlete karşı mücadele etmek için "her şeyden önce" iç düşmanların, "gerici oligarşi ve faşist baskı cihazının" hedeflenmesi gerektiği yolundaki tezi inkar etmektedir. Zaten HY'nun komprador kapitalizmi, emperyalizmin ülkeye soktuğu bir ekonomi, emperyalist sosyo-ekonomik kategorinin bir unsuru olarak değil, kendi başına bir olgu olarak gördüğü için, ona karşı mücadeleyi, anti-emperyalist mücadele olarak değerlendirmemesi doğaldır. HY, emperyalizme karşı mücadeleden yalnızca dış saldırıya karşı milli bağımsızlık mücadelesini anlamaktadır. HY'nun kavrayışında menşevik aşamalı devrim teorisinin o derece önemli bir yeri vardır ki, ondan kaçmak için Troçkist aşamaları inkar teorisine sarılmaktadır. Toprak devrimi temelinde, halk savaşı yoluyla komprador burjuvazi ve toprak ağalarını tasfiye eden (onların iktidarını deviren) bir mücadelenin buna bağlı olarak, emperyalist tahakkümü de kıracağını kavramamakta, baş çelişmeyi bu açıdan işbirlikçi yerli gericilikle-halk arasında tespit eden Marksist-Leninist hareketi, "önce yerli gericiliği yıkacaklar, sonra emperyalizmi nasıl tasfiye edecekler?" diyerek sözde eleştirmektedir. Ona göre bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi, UDHD'nin bu temel görevleri o derece birbirinden kopuktur ki, bunlardan birine öncelik tanımak diğerini tatil anlamına gelmektedir ve bundan kaçmanın tek yolu, ikisine de aynı önceliği tanımaktır. HY, baş çelişme meselesini bir teşhir meselesine indirgemekte, 'Üç Dünyacı'lığın kuvvetli etkisi altında kaldığından baş düşmanın dışında kalan düşmanları (bu düşman UDHD'nin en temel düşmanı emperyalizm bile olsa) teşhir edemeyeceği korkusuna kapılmakta ve işte bu yüzdendir ki (iki süper devleti teşhir edebilmek için) baş çelişme olmayan çelişmeyi "görmeyene gösterme" mantığı ile baş çelişme imiş gibi gösterebilmektedir. HY, toprak devrimi temelinde ve halk savaşı yoluyla komprador kapitalizmi, feodalizmi tasfiye mücadelesinde, yerli gericiliğin bir kısmını baş düşmanlar içinden çıkarmakta, yani bu mücadele temelinde onların kazanılabileceği ya da tarafsızlaştırılabileceği hayalleri yaymakta, gizli gizli milli bağımsızlık çizgisinin peşinden gitmektedir. Emperyalizmin yarı-sömürgelerde her zaman baş düşmanlar içinde yer aldığını, milli bağımsızlığın her zaman merkezi görev olduğunu vaaz etmesi de bu çizginin önündeki diz çöküşünün bir ifadesidir.

Daha önce bizim de savunduğumuz HY'nun baş çelişme meselesindeki yanlış anlayışının temelinde, temel çelişme meselesindeki kavrayışsızlığı yatmaktadır. HY, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde emperyalizmle-halk, feodalizmle-halk arasında iki temel çelişmenin bulunduğunu, bu çelişmelerin siyasi (sınıfsal) plana emperyalizmle-ulus, komprador burjuvazi ve toprak ağaları ile-halk arasındaki milli ve demokratik çelişmeler biçiminde yansıdığını bir türlü net bir şekilde kavrayamamıştır. Zaten bunu kavrasaydı emperyalizme karşı mücadelenin, emperyalizmin işgal eğilimine ve dış müdahalelerine karşı (milli) ve onun ülke içindeki dayanağı sınıflara karşı (demokratik) mücadeleler biçiminde geliştiğini, emperyalizmin bugün karşımıza neden esas olarak demokrasi düşmanı olarak çıktığını anlar, en tutarlı anti-emperyalist mücadele programı olan UDHD programına saldırmazdı. HY'nun söz konusu meseledeki kavrayışsızlığı bu kadarla da kalmamaktadır. O yarı-sömürge, yarı-feodal yapının dış görünüşe, biçime ilişkin bir paravana, toplumumuzun özünün ise bağımsız ve demokratik olduğu yolunda orijinal bir tez de geliştirmekte, bu konuda Mao Zedung'un yazılarını dahi kendine göre yeniden biçimlendirmektedir.

"DEVRİMCİ HALKIN YOLU" VE FAŞİZM ANLAYIŞI

HY, faşizm tahlillerinde de revizyonizmin ve Aydınlık'ın önünde boyun eğmiştir. HY, ülkemizdeki faşist diktatörlüğü hakim sınıfların yalnızca bir kesiminin diktatörlüğü olarak görmektedir. Bundan çıkarılacak sonuç ne olabilir? Faşist baskı cihazı, hakim sınıfların bir kesimine de baskı uygulamaktadır ve bu yüzden anti-emperyalist, anti-feodal mücadelenin sınıf muhtevası ile anti-faşist mücadelenin sınıf muhtevası aynı değildir. Tabiîdir ki, bu mantığın zorunlu sonucu olarak, anti-emperyalist, anti-feodal mücadeleye azgınca saldıran hakim sınıfların bir kesimi ile diğerinin faşist baskılarına karşı anti-faşist temelde ittifak yapılabileceği de savunulabilir. HY'nun bugün faşist diktatörlüğe karşı mücadeleden anladığı, iki süper devletin en işbirlikçi kesimlerinin devletin biçimini tayin etme konusundaki etkinliğini kırma mücadelesidir. Ve o, bunun içindir ki faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyi kavranacak halkalardan yalnızca biri olarak kabul etmektedir.

"DEVRİMCİ HALKIN YOLU" VE ŞEFİK HÜSNÜ

HY'nun Şefik Hüsnü oportünizmine sahip çıkışı bile kendi başına tam bir oportünizmi ifade eder. Bu konuda Aydınlık'tan öğrendiklerinden başka bir bilgisi yoktur. Oportünizmi inkar eden devrimcileri inkarcılıkla suçlayan HY'nun en büyük korkusu da zaten oportünizmi inkar etmektir.

"DEVRİMCİ HALKIN YOLU", MİLLİ MESELE VE GENÇLİK MESELESİ:

Milli mesele ve gençlik örgütlenmesi konularında belli bir görüşü olmayan HY'nun bu konulardaki yegane faaliyeti de, bölgeden bölgeye farklı şeyleri savunarak kafa bulandırmaktır.

TEKKE DUVARLARI YIKILACAKTIR

Bugün gelinen noktada ülkemizde revizyonizme ve yeni-revizyonizme karşı mücadelenin önderi, Marksizm-Leninizmin kararlı savunucusu ve proleter devrimcilerin birliği davasının yılmaz savunucusu Halkın Kurtuluşu dışında hiç bir hareket, halkın gelişen mücadelesine proletaryanın önderliğini sağlayamaz. Parti ve birlik ruhunu küllendirmeye çalışan tekkeler, çökeni, çürüyeni, yıkılanı temsil etmektedir. İşte bugün Halkın Yolu'nun da niteliği böyledir. Fakat şuna da inanıyoruz ki 'Üç Dünyacı' şefleri layık oldukları yere gönderen, AEP'in başını çektiği uluslararası komünist hareketin çizgisini kararlılıkla benimseyen HY tabanı böyle bir duruma da izin vermeyecektir. Yüzlerce devrimciyi Aydınlık saflarına sürükleyen ortayolcu tezler reddedilecek, tekke duvarları yıkılacaktır. Tüm devrimcileri Halkın Kurtuluşu ve Parti Bayrağı'nın proleter devrimci çizgisinde birleşmeye çağırıyoruz.

İSTANBUL AKSARAY'DAN BEŞ DEVRİMCİ

İşçi sınıfı imzalanan ihanet anlaşmasını tanımayacaktır

Kdz. Ereğlisi Yurtsever Devrimci Halk Derneği:

KARADENİZ EREĞLİSİ YURTSEVER DEVRİMCİ HALK DERNEĞİ "Toplumsal Anlaşma"yı protesto eden bir bildiri yayınlamıştır.

Bildiri, "Toplumsal Anlaşma"yı bir ihanet anlaşması olarak nitelemekte ve şöyle demektedir:

"Bugün yeni saldırı ve tepkilerle karşı karşıyayız. 'Toplumsal Anlaşma' denilen ihanet anlaşması bu saldırı planlarının bir halkasıdır. Egemen sınıflar boş durmuyor. Pusuda, yağmanın ve sömürünün hesabını yapmaktadırlar. Yüz yıldır verdiğimiz mücadele sonucu kanımızı dökerek, canımızı vererek kazandığımız hakları koparıp almaya, bizleri köleleştirmeye, uysal hizmetçileri durumuna getirmeye çalışıyorlar" diyen bildiri, "Toplumsal Anlaşma"nın işçi sınıfına neler getirdiğini teşhir etmekte ve bu ihanet anlaşmasına karşı başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi sınıfları mücadeleye çağırmaktadır.

Dev-Maden-Sen 14. Bölge Yönetim Kurulu üyesi Yalçın Tuncaelli:

Faşist diktatörlüğün koltuk değneği Ecevit hükümetinin suratındaki halkçı maskesi düşmüş gerçek yüzü ortaya çıkmıştır. MC döneminde uygulamaya konulmayan IMF'nin direktifleri Ecevit hükümeti tarafından rahatlıkla uygulamaya konulmuştur. İşçi ücretlerinin dondurulması konusundaki IMF'nin son direktiflerini de faşist sendika ağası Halil Tunç ile anlaşarak yerine getirmiştir. Ama hesaba katmadıkları unuttukları tek bir şey var. O da şanlı bir geçmişi olan işçi sınıfıdır. Bugüne kadar Türkiye işçi sınıfı 15-16 Haziran Direnişi, DGM'ye karşı direniş, Profilo Direnişi gibi bir sürü mücadeleler içerisinden geçerek çelikleşmiştir. İşçi sınıfının mücadelesini ne faşist diktatörlüğün polisi, panzeri, MİT, Kontr-gerillası, ne de faşist, sosyal-faşist, reformist sendika ağaları engelleyemeyecektir.

İşçi sınıfı dün olduğu gibi bugün de imzalanan kölelik anlaşmalarını tanımayacak onu mücadele alanlarında yırtacaktır. Zafer işçi sınıfınındır.

İskenderun Demir-Çelik Fabrikasından Payaslı işçiler:

Bir grup Payaslı işçi gazetemize gönderdikleri mektupta, "Toplumsal Anlaşma"yı protesto ederek şöyle diyorlar:

"Bu ihanet anlaşması karşısında susan veya bir bildiri ile - o da sözde- reddettiklerini dillerinin ucuyla söyleyen devrimci maskeli burjuva ajanları, DİSK yöneticilerini, Amerikan uşağı TİKP hain şeflerini, Sovyet sosyal-emperyalizminin uşağı Maden-İş yöneticileri ve bu anlaşma karşısında gazete haberciliğini aşmayan ortayolcu, oportünist akımlar burjuvaziye hizmet etmektedirler."

Mektup, şöyle son bulmaktadır.

"Bu ihanet anlaşmasını mücadele alanların da yırtma, sendikalarımızı gasbetmiş olan, faşist, sosyal-faşist ve reformist sendika ağalarından temizleme ve sınıf sendikalarımızı yaratma mücadelemizi ÜCRETLİ KÖLELİK OLAN bu sömürü düzenini alaşağı etme mücadelemize tabi kılarak, UDHD ve sosyalizm ve sınıfsız toplumu kurma mücadelemizi yükselteceğimizi bildiririz."

Kayserili işçiler "Toplumsal Anlaşma"yı protesto etti

Hükümet ile Türk-İş'in sendika ağaları arasında imzalanan "Toplumsal Anlaşma" Kayseri'de işçiler tarafından düzenlenen bir geceyle protesto edildi.

"Toplumsal Anlaşma Masa Başlarında Değil Mücadele Alanlarında Yırtılacaktır" adı ile düzenlenen geceye bine yakın kişi katıldı. Katılanların çoğunluğunu işçiler oluşturuyordu.

Gecede, konuşmacılar, "Toplumsal Anlaşmanın" işçi sınıfının sendikal mücadelesini nasıl iğdiş etmeyi amaçladığını, kazanılmış haklarını ortadan kaldırmaya yöneldiğini bir bir ortaya koydular. Ve bu ihanet anlaşmasının yırtılması için bütün halkı mücadeleye çağırdılar. Gecede konuşan bir arkadaş, "Toplumsal Anlaşma" nın, hakim sınıfların bütün emekçi sınıflara yönelen saldırısının ve buhranın yükünü emekçi sınıfların sırtına yıkma eyleminin bir parçası olduğunu sergiledikten sonra, "Toplumsal Anlaşma"nın reformcu hükümet ve sendika ağaları tarafından tezgahlanan tam bir sınıf işbirliği belgesi olduğunu belirtti. Ve işçi sınıfının, hükümetin, sendika ağalarının bu "sosyal barış" çağrılarına uymayacağını, 15-16 Haziranların ve DGM Direnişlerinin yolundan yürüyerek bu ihanet anlaşmasını mücadele alanlarında yırtacağını vurguladı.

Kayseri'de düzenlenen geceden bir görünüş

Gecede söz alan Kayseri Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği sözcüsü ise, işçi sınıfına yönelen bu saldırıyı aynı zamanda halk gençliğine yönelik bir saldırı olarak değerlendirdiklerini ve gençliğin, "Toplumsal Anlaşma"yı yırtma mücadelesinde bütün gücü ile işçi sınıfının yanında olduğunu belirtti.

15-16 Haziran, DGM ve dünya işçi sınıfının mücadelesinden slaytlar gösterilen gece, halk ozanlarının söylediği devrimci türküler ve marşlarla sona erdi.

Gece öncesinde Kayserili devrimciler, "Toplumsal Anlaşma"nın teşhirine yönelik yoğun bir faaliyet gösterdiler. Fabrika çevrelerinde ve işçi mahallelerinde "Toplumsal Anlaşma"yı teşhir eden duvar yazıları yazdılar.

KYDGD, "Toplumsal Anlaşma" ile ilgili bir seminer düzenleyerek, kendi üyelerini, "Toplumsal Anlaşma"nın amaçları ve ona karşı mücadele konusunda eğitmeye çalıştı. Öğretmen arkadaşlar, "Toplumsal Anlaşma" ile öğretmenlerin Grevli Toplusözleşmeli Sendika Hakkı mücadelesini birleştiren bir duvar gazetesi çıkararak TÖB-DER ve çeşitli işçi semtlerindeki kahvelere astılar. Devrimci işçiler, çeşitli fabrikalardan ileri işçilerin katıldığı, "Toplumsal Anlaşmaya Hayır" konulu bir seminer düzenleyerek "Toplumsal Anlaşma"yı teşhir ettiler ve bu ihanet anlaşmasına karşı mücadelede devrimci işçilere düşen görevler tartışıldı. Ayrıca işçi semtlerinde, fabrika önlerinde gazete satışları ve gece için bilet satışları ajitasyon aracı olarak kullanıldı. Konuyu çeşitli yönlerden teşhir eden bildiriler dağıtıldı.

Ön çalışmaların kapsamlı yapılması, geceye çok sayıda emekçinin katılmasının ve başarılı bir gece olmasının başlıca nedeniydi.

Lastik-İş Kocaeli şubesinde sendika ağalarına karşı mücadele yükseliyor

Kocaeli Şubesi seçimlerine 1 ay kala Lastik-İş Kocaeli Şubesinin başında bulunan sendika ağaları ikiye bölünerek iki ayrı liste halinde seçime giriyorlar. Baskı ve tehditle tabanın sesini bastırmaya çalışan sendika ağaları şimdi işçi dostu görünerek 17 Eylül seçimlerinde kendi başlarına saltanatlarını sürdürmeye çalışıyorlar. Ağalıklarını kimseyle paylaşmak istemiyorlar.

Bu yüzden iki sendika ağası birbirlerine tehditler de savurmaktalar. Birlikte yönetimde bulundukları dönem içinde imzaladıkları toplusözleşmelerdeki satışları birbirlerinin üzerine atıyorlar. Oysa şimdiye dek yapılan tüm namussuzluklarda ikisinin de parmağı var.

Şöyle ki;

Geçen yıl Lassa'da 1 Kasım'da oturulan toplusözleşme görüşmeleri 1 Nisan 1978 tarihinde anlaşmazlıkla sonuçlandı gibi görüldü. Bu süre içinde Fikri Tanta ve Durmuş Ali satışa zemin hazırladılar. "Biz patrona bir adım attığımızda patron bize üç adım atıyor. Biz saat ücretlerine şu zammı istediğimizde, patron bize şunu veriyor. Onun için 7 ikramiye isteği 3 veya 4'e inecek" diyorlardı. Ancak toplusözleşme görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlandığında onlar, akşamdan göstermelik bir grev kararını fabrika önüne astılar. Bu konuda daha önceden ne bir ön çalışma yapılmış ne de işçiye haber verilmişti. Tabii patron da sabahleyin lokavt kararını astı. Fikri Tanta "işbaşı yapın yeniden görüşeceğiz" dedi. O gün saat 15.30'da fabrikanın tüm işçilerini yemekhaneye toplayarak bir solukta toplusözleşmeyi okudu ve "işbaşı yapın, kim senin burnunun kanamasını istemiyorum" diyerek işçileri tehdit etti. Sonra da çekip gitti.

Fikri Tanta'nın işçileri ilk tehdidi değildi bunlar. Lastik-İş'in örgütleme çalışmaları yürütülürken Bekirdere'de bir kahvede işçilerle yapılan toplantıda Fikri Tanta aynen şöyle diyordu: "Biz burada örgütleniyoruz, gelin kaydolun, başka ses çıkartan olursa yüzlerce silahlı adamım var. Kimin ne zaman, nerede ve nasıl öleceği belli olmaz." Bu tür tehditleri sürekli tekrarlayarak işçileri etkisiz hale getireceğini, sendika ağalığını kolayca devam ettirebileceğini sanıyordu. Geçen yılki LASSA toplu iş sözleşmesinde 5 milyon lirayı ceplerine indiren sendika ağaları işverenden aldıkları bu komisyon sonucunda işçiler için, bugünkü hayat şartlarında gülünç denecek kadar az olan ücret artışları ve güdük sosyal haklar sağladılar. Bugün hayat şartları her geçen gün korkunç boyutlarda güçleşirken, tüketim mallarının fiyatları % 200 artarken ve son 7 ay için de paranın değeri % 61,4 düşerken, imzalanan toplu iş sözleşmesinde saat üc-

Dev. Sa. 6'da

Kemerburgaz, Kilsan işçileri 54 gündür direniyor

Ekmekçioğlu işverenine ait Kilsan Tuğla Fabrikası Balkanların en büyük tuğla fabrikası. 220 işçi çalışıyor. İşyerinde DİSK'e bağlı Keramik-İş sendikası örgütlü. Fabrika Kemerburgaz'ın Kısırmandıra mevkiinde. İşveren Ekmekçioğlu, işçilerin ücret zammı, sosyal haklar ve iş güvenliğine ilişkin tüm taleplerini reddediyor ve toplusözleşme görüşmelerine oturmuyor. Bunun üzerine işçiler 54 günden beri grevdeler.

İşveren, grevin bir ay öncesinden itibaren işi yavaşlatıyor ve ağırlığı eldeki stokların eritilmesine, başka işyerine taşınmasına veriyor. Grevden önce 22 milyon adet stok tuğla bulunuyor. Büyük bir hızla grev gününe kadar 19 milyonunu taşıtıyor. Greve bir gün kala da fabrikada çalıştırılan yaklaşık 100 milyon lira değerindeki makinaları (4 adet farklift, bir büyük loder D7, iki kepçe, iki dozer, iki traktör, bir ekskavatör, bir Bedford kamyon, bir Ford pikap, beş Ford tanker, bir damperli kamyon vb.) ve ayrıca 50 milyon lira değerindeki yeni getirtilen iş makinalarını fabrikadan kaçırıyor. Grev, işçilerin ekonomik ve demokratik haklarını işverenden söke söke almalarına yarayan önemli bir silah. Grevde işvereni en çok etkileyen, zorlayan faktörler, üretimin durmasından ötürü kaybedeceği kârı, stoklarını eritememesi ve iş makina ve aletlerini çalıştıramaz halde kalmasıdır. Fakat Kilsan'da görüldüğü gibi, işveren hem stoklarını, hem de en önemli üretim araçlarını kaçırmıştır. Kaçırdığı makinaları, işveren kendisine ait diğer tuğla fabrikalarında çalıştırmaktadır. Bu durum işverene büyük bir avantaj sağlamıştır. Aslında işverenin bu makinaları fabrikadan çıkartıp başka işyerinde çalıştırma hakkı yoktur.

PATRONUN İŞÇİLERİ BÖLME ÇABALARI BOŞA ÇIKIYOR

Ekmekçioğlu, grevden önce grev oylamasını etkilemek için postabaşı ve ustabaşılardan oluşan 20 kişiye toplam 60 bin lira dağıtıyor. Fakat bu parayı alan işçiler, grev oylamasını işverenin istediği tarzda etkilemek bir yana, durumdan diğer işçileri de haberdar ediyorlar. Ekmekçioğlu, Kilsan'da çalışan 38 işçiyi kendisine bağlı paravan bir şirket olan Hafnak A.Ş.'ne bağlıyor. Bu işçi-

Dev. sa. 7. sü. 1'de

FABRİKADAN, ATÖLYEDEN SENDİKADAN

LÜLEBURGAZ BELEDİYESİNDE çalışan temizlik, inşaat ve su işçileri, gazetemize gönderdikleri mektupta, kendilerinin sabahtan akşama kadar kazma-kürek çalıştıkları halde, büroda memur olarak gösterildiklerini belirtiyorlar ve şöyle devam ediyorlar:

"Reformistler bize seçimden önce 'memur statüsündeki arkadaşların işçi statüsüne gireceğini' vaat ettiler. Seçim sonrasında hayatın pratiği bize şunu gösterdi. CHP reformistleri, işçi sınıfı ve ezilen halka değil, hakim sınıflara hizmet etmektedirler.

"Biz belediye işçileri olarak bundan böyle kurtuluşumuzun reformizmle değil, UDHD ve sosyalizmle olacağına inanıyoruz."

MERSİN TAŞTUR MOTEL'DE çalışan 60 işçi sendikalaşma faaliyeti sırasında patron ve polisin baskılarıyla karşılaştılar. Birçok işçi işten atıldı, birçokları emniyette işkenceye uğradı. Birçok işçi patronun uşakları tarafından dövüldü. TAŞTUR işçileri gazetemize gönderdikleri mektupta bütün bu baskı ve saldırıların mücadele azimlerini kıramadığını belirterek, mektuplarına şöyle son veriyorlar:

"Biz işçiler patronun bu baskısı, zulmü, oyunları karşısında yılmadan direndik ve haklarımızı alıncaya kadar da direneceğiz."

DİYARBAKIR VE KEBAN MERKEZ TRAFOLARINDA çalışan 600 işçi 26 Ağustos'tan bu yana direniştedir. İşten atılan 8 işçinin ve işverene keyfi tayin imkanı tanıyan toplusözleşmenin 5. maddesinin iptali isteği ile direnişe geçen işçiler, istekleri kabul edilinceye kadar direneceklerini söylemektedirler.

Aynı işkolundaki DSİ işçileri de TEK işçilerinin bu direnişini desteklemektedir. Başta direnişi kırmaya çalışan Tes-İş Sendikası işçilerin kararlılığı karşısında direnişi desteklemek zorunda kalmıştır. Öte yandan Enerji-İş ve Tek Ges-İş adına faaliyet gösteren revizyonist sendikacılar da işçilerin birliğini bozmak ve direnişi kırmak için yoğun bir çabaya girişmişlerdir.

İşverenin ve işçi düşmanı sendikacıların direnişi kırmak için giriştikleri bütün çabalara rağmen direnişin güçlü bir biçimde sürdüğünü belirten işçi arkadaş, gazetemize gönderdiği mektuba şöyle son veriyor:

"Ne reformist sendika ağalarının ne de revizyonist uşakların işçi sınıfının mücadelesini engellemeye gücü yetmeyecektir."

Ereğli Karayolu inşaat işçileri patronu dize getirdiler

Zonguldak-Ereğli I. Kısım karayolu yol inşaat işçilerinin direnişi

Müteahhit Mehmet Akdağ dört yıldan bu yana Zonguldak Ereğli Karayolu 1. Kısımda oyunlar oynayıp aldatıyor, keyfi uygulamalar yapıp, işçilere küfürler ediyordu. Fakat işçiler, çalışmadıkları takdirde makinaların çalışmayacağını, dinamitlerin atılmayacağını, yolun bir santim bile ilerlemeyeceğini anladılar; ve direnişe geçtiler.

İşçiler direnişten bir gün önce patronun temsilcisi Şantiye Şefi Müh. Gürer'e taleplerini yazılı olarak ilettiler. Talepler şunlardı:

1- Birikmiş ücretlerin ödenmesi. (Patron, işçilerin 6-7 aylık ücretlerini vermiyor, o paralarla dozer, kompresör gibi makinalar alıyor, başka işler çeviriyordu.)

2- Her ayın 15'ine kadar aylık ücretlerin ödenmesi.

3- Yemeklerin üç öğün verilmesi, çeşitli ve besleyici olması.

4- İş koşullarına göre giyecek verilmesi. (Baret, yağmurluk, eldiven, çizme...)

5- Sigorta primlerinin ücretlere göre ödenmesi, (Patron çift bordro kullanıyordu.)

6- Ücretli hafta izini, izin günü çalışıldığında çift yevmiye yazılması.

7- Direniş süresince ücretlerin ödenmesi.

Şantiye Şefi talepleri geri çevirerek işe devam edilmesini söyledi. Fakat o, yol işçilerinin mücadele anlayışını kavrayamamıştı. Çünkü bir ay önce de işçiler bir direniş yapmışlardı. Fakat o gün ne birlikte bir karar almışlar, ne de aralarından temsilciler seçmişlerdi. Şantiye Şefi, yine işçilerin işe gitmeyeceklerini, çarşıda dolaşacaklarını, kahvede kağıt oynayacaklarını ve ertesi gün yine kendisine teslim olacaklarını sanmıştı. Fakat işçiler geçmişten dersler çıkarmışlardı.

22 Ağustos'ta başlayan direnişin ilk gününde 15 işçi ile başladı. Bunlar Kozlu ve Ilıksu'da çalışan yol işçileriydi. İşçiler direniş çadırını kurup, pankartları açtılar. "Bu İşyerinde Direniş Var" pankartını astılar. Direnişin ilk gününden itibaren Kozlu ve Zonguldak'tan devrimciler, işçilere destek oldular ve işçilerle bütünleşerek sonuna kadar mücadele ettiler.

İlk gün öğleden sonra atölye işçileri ve mücadeleyi kavrayan 16 işçi daha direnişçi işçilere katıldı. Böylece direniş daha da güçlendi. Direniş üç gün sürdü. Patron çeşitli oyunlar oynadı, işçileri bölmeye çalıştı. Özellikle içerideki ücretlerin ödenmesi konusunda çeşitli taktikler uyguladılar. (Süresiz çek vermek, yalnızca mücadeleyi yönlendirenlerin paralarını vermek, ücretlerin bir kısmını vermek vb. gibi)

22-24 Ağustos tarihleri arasında süren üç günlük direniş sonucunda işçiler bütün haklarını hiç bir taviz vermeden aldılar. Direnişin ertesi günü patron temsilcisi, iki işçi arkadaşa, direnişe katılmayan işçilerin arasında küfür etti ve bu iki işçiyi işten attığını söyledi. Bunun üzerine temsilci arkadaşlar Şantiye Şefi ile konuştular. Böyle bir olay karşısında işi yavaşlatacaklarını veya tekrar direnişe geçileceğini söylediler. Patron iki işçiyi hemen işe almak zorunda kaldı.

Direnişçi işçiler kendi aralarında 1200 lira para toplayarak bu parayı bağış olarak gazetemize gönderdiklerini bildirdiler.

Aydınlık-TİKP çetesi bir proleter devrimciyi daha katletti

Adana'da iki proleter devrimcinin, Oktay ve Faysal yoldaşların öldürülmesinden sonra Aydınlık-TİKP çetesi Dersim'de bir proleter devrimciyi daha katlettiler. Yusuf Dal yoldaş, 3 Eylül Pazar günü Aydınlık-TİKP'li katiller tarafından pusu kurularak öldürüldü. Yanında bulunan diğer bir devrimci arkadaş da yaralandı.

Aydınlık-TİKP çetesinin bu cinayeti de planlı ve önceden hazırlıkları yapılmış bir cinayettir ve Yusuf yoldaş öldürülmek üzere özel olarak seçilmiştir.

Aydınlık-TİKP çetesi, cinayeti şöyle gerçekleştirmiştir:

3 Eylül Pazar günü, Dersim'deki Aydınlık-TİKP karşı-devrim çetesinin bazı elemanları Hastane Mahallesi civarında bildiri dağıtıyorlardı. 10-15 kişilik bu grubun içerisinde TİKP çetesinin Dersim'li elebaşları da bulunuyordu. Bu sırada bir arkadaşı ile birlikte Yeni Mahalle'den gelen Yusuf Yoldaş, durumdan tamamen habersiz TİKP çetesinin bildiri dağıtmakta olduğu Hastane Mahallesinden geçmekteydi. Yusuf'un bir arkadaşı ile birlikte gelmekte olduğunu gören TİKP'li katiller (Süleyman Ergün, Kamer Gök, Adil Turan, Metin Kırmızıtaş ve Tahir Seçilmiş) silahlarını çekerek pusuya yattılar. Yusuf'un ve arkadaşının üzerine aniden saldırdılar. İlk anda Yusuf'un yanında bulunan arkadaşı tabanca kurşunu ile yaralandı. Bunun üzerine Yusuf, saldırganların üzerine atıldı. Katiller hemen silahlarını ateşlediler. Yusuf yoldaş göğsünden ve kasığından vuruldu. Yusuf yoldaşın yaralı olarak direnmesi karşısında, katiller hastane civarında kendilerini bekleyen iki taksiye atlayarak kaçtılar. Daha sonra cinayetin işlendiği yere gelen polis, ne katillerin peşine düştü, ne de katillere yataklık yapan ve silahlarını sakladıkları evde arama yaptı. Tersine olay yerinde toplanmakta olan gençlerden birini gözaltına aldı.

Öldürücü yara alan Yusuf yoldaş, hemen hastaneye kaldırıldı. Fakat Dersim'de bulunan hastanede gerekli araçlar ve doktor bulunmadığı için Yusuf yoldaş, Elazığ Devlet Hastanesine gönderildi. Fakat hastaneye yetişemeden yolda aldığı yaralar sonucunda öldü. O, ölürken Marksizm-Leninizme ve halkın davasına bağlılığın en güzel örneğini verdi. Son sözü, "Kahrolsun Karşı-devrimci 'Üç Dünya Teorisi', Yaşasın Marksizm-Leninizm" oldu.

Cinayetten sonra bir köye sığınan eli kanlı katiller, Yusuf'u "ajan" olduğu için vurduklarını ve kendilerinin hiç bir zaman pasif olmayacağını anlatmaya başladılar. Aydınlık adlı paçavra da 'Halkın Kurtuluşçularının birbirini vurduğunu' yazdı. Ama Dersim halkı gerçeği biliyor. Katilleri tek tek ve isim isim tanıyor.

Yusuf yoldaşın katledilmesiyle ve diğer bir devrimci arkadaşın yaralanmasıyla sonuçlanan bu saldırı, ani bir gelişmenin sonucu olarak ortaya çıkmamıştır. Tersine bu cinayet Aydınlık-TİKP çetesinin, Dersim'de giderek teşhir ve tecrit olmasından dolayı daha da saldırganlaşması sonucunda hazırladığı bir dizi provokasyon ve saldırılar zincirinin bir halkasıdır. Onlar, özellikle Adana olayından sonra Dersim'de iyice silinmeye başlayınca proleter devrimcilere karşı daha da saldırganlaştılar.

CİNAYET ÖNCESİ SALDIRI VE PROVOKASYONLAR DİZİSİ

Yusuf yoldaşın katledilmesi öncesinde Aydınlık-TİKP çetesinin saldırı ve provokasyonları şöyle gelişmiştir:

Adana'da iki proleter devrimcinin öldürülmesi her yerde olduğu gibi Dersim'de de büyük bir tepki yarattı. Proleter devrimciler, mahallelerde toplantılar yaparak canileri teşhir ettiler, bildiriler dağıttılar, duvar gazeteleri çıkardılar, afişleme yaptılar. Bu teşhir faaliyeti karşısında tutunamayan Aydınlık-TİKP'-

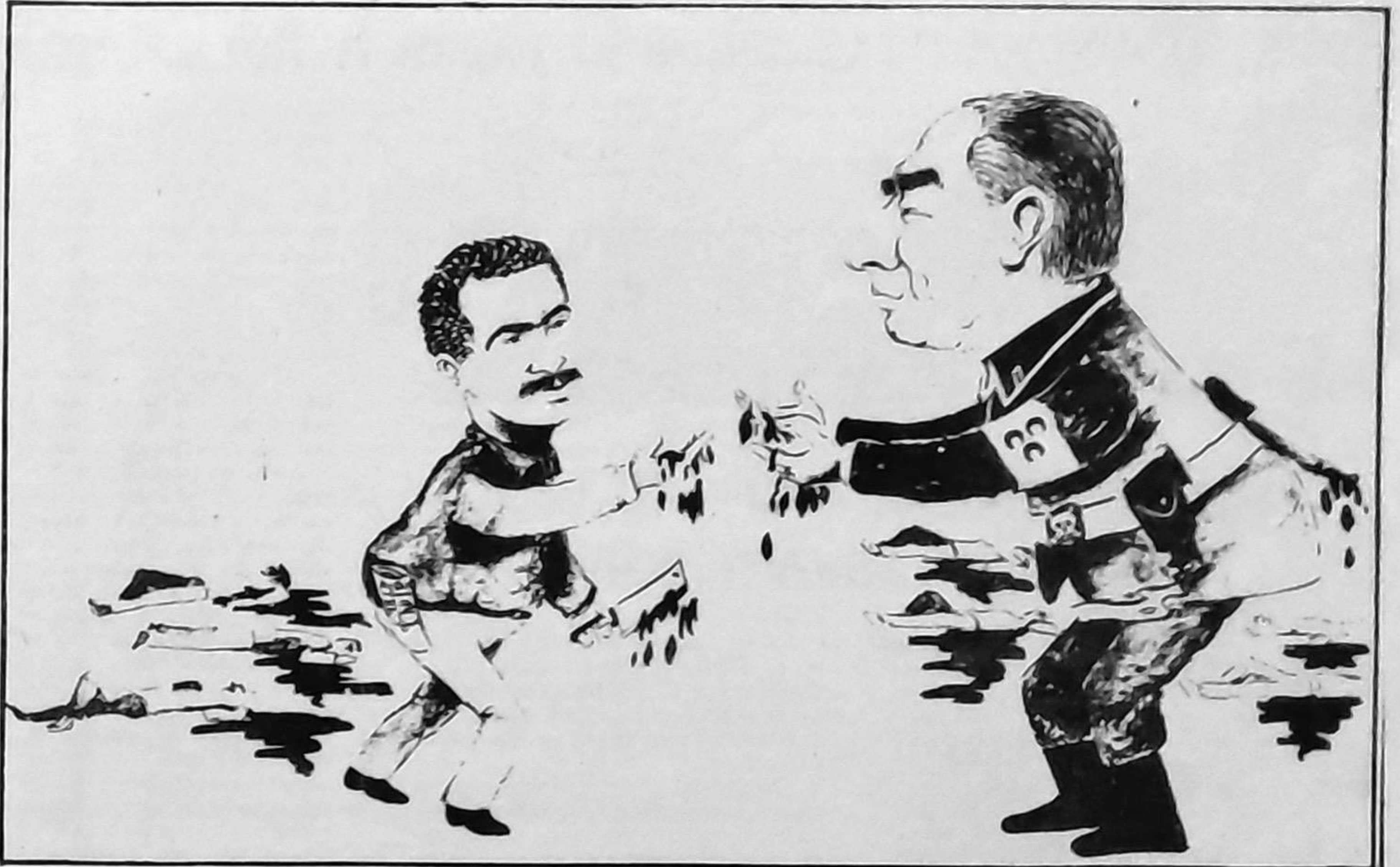
Dev.Sa.7.Sü.4'de

Aydınlık gazetesi kendini ele veriyor

Aydınlık gazetesi, Tunceli olaylarıyla ilgili kendilerini bir kere daha ele verdi. Bu yalan makinası gazete, YUSUF DAL'ın Halkın Kurtuluşu taraftarlarının çatışması sırasında öldüğünü açıkladı. Aydınlık ne zaman "Halkın Kurtuluşçuları birbirini öldürdü" dese bunun TİKP çetesinin bir proleter devrimciyi daha katlettiği anlamına geldiği artık anlaşılmıştır.

Adana olayları sırasında da onlar aynı türden haberler vermişler ama bu arada gerçek katillerin isimlerini de açıklamışlardı. Bu kez Aydınlık, katillerin isimlerini vermeyi unutmuştu. Ama Dersim halkı bu kez de gerçeği gözleriyle gördü. Katillerin Aydınlık çetesinden SÜLEYMAN ERGÜN, KAMER GÖK, ADİL TURAN, METİN KIRMIZITAŞ ve TAHİR SEÇİLMİŞ olduğu herkes tarafından biliniyor.

7 Eylül tarihli Aydınlık gazetesi, olayı özellikle tersyüz etmek için büyük tahrifatlara girişti. Haberin başlığından olayın Halkın Kurtuluşu taraftarlarının TİKP İl Merkezine saldırdığı ve bu sırada çıkan olaylar sırasında YUSUF DAL'ın öldüğü anlatılıyordu. Gerçekte ise TİKP çetesinden bir grup, pusu kurarak YUSUF DAL'ı öldürmüş, daha sonra Tunceli halkı duyduğu öfkeyle TİKP İl Merkezine gitmişti.

Yusuf Dal: Kendini halka adamış bir proleter devrimci

Genç komünist Yusuf Dal, 2 Eylül günü Mazgirt'te yapılan mitingde Parti Bayrağı'nı taşıyor. Bundan bir gün sonra karşı-devrimci Aydınlık-TİKP revizyonistleri tarafından katledildi.

Aydınlık-TİKP'li katiller tarafından 3 Eylül'de pusu kurularak katledilen Yusuf Dal yoldaş Dersim gençliğinin önderlerindendir.

O'nun kısa yaşamı devrime, halka ve halkın kurtuluşuna bağlılığın bir simgesidir.

Yusuf yoldaş Dersim'deki gençlik mücadelesinin önderlerinden biridir. O geçmişte Tunceli Lisesindeki altı saatlik direnişte öğrenci gençliğin en önünde yer alıyordu. Cesurlukta, kararlılıkta bütün halk gençliğine örnek olmuştur. Gazete satar, mitinglerde en önde yürürdü. Gazete satarken gür sesiyle attığı sloganları ve okuduğu şiirleri herkes istekle dinlerdi.

Aydınlık-TİKP revizyonistlerinin O'nu seçmeleri bir tesadüf değildir. Çünkü Yusuf yoldaş, karşı-devrimci "Üç Dünya Teorisi"ni teşhir etmede, Adana olayları ile ilgili kampanyada en ön saflarda yer almıştı. Afişleme, duvar yazıları ve bildiri dağıtımı vb. gibi eylemlerde Yusuf yoldaş en ön saflarda yer alıyordu.

O her zaman Marksizmin-Leninizmin yanında yer almıştır. Ölürken dahi son sözleri, "Kahrolsun Karşı-devrimci 'Üç Dünya Teorisi', Yaşasın Marksizm-Leninizm" olmuştur.

Hastane Mahallesi halkı Yusuf yoldaşı şöyle anlatıyor:

"Yusuf Dal'ın öldürülmesini büyük bir üzüntü ile öğrendik. O'nu şahsen tanıyorduk. Gazete satarken okuduğu şiirleri, işçilerden köylülerden bahsederken söylediği sözleri gök gürlemesini andıran sesini hiç bir zaman unutmayacağız."

Yusuf yoldaşın cenaze töreninde binlerce emekçi haykırdı: KAHROLSUN REVİZYONİST KATİLLER

Yusuf'un ölüm haberi alınır alınmaz proleter devrimciler, gerekli hazırlıklara başladılar. Önce cenazeye polis tarafından el konulup, kaçırılmaması için gerekli önlemler alındı.

Yüzlerce kişi, soğuğa ve uykusuzluğa aldırmadan sabaha kadar mahallede nöbet tuttu. Sabah saat 8'e doğru mahallede halk birikmeye başladı.

Önde PARTİ BAYRAĞI'na sarılı Yusuf yoldaşın tabutu olmak üzere şehrin merkezine doğru yürüyüşe geçildi. Meydana gelindiğinde 2 bini aşkın emekçi toplanmıştı.

Burada yapılan kısa bir konuşma ile olay anlatıldı. Cenazenin köyüne götürülerek orada toprağa verileceği belirtildi. Saygı duruşunda bulunuldu.

Bu açıklama üzerine Dersim'in bütün şoförleri seferber oldular. Biriken halkı köye götürmek üzere çok büyük bir konvoy oluşturuldu. Konvoyda 100'e yakın kamyon, otobüs, taksi, minibüs ve traktörler yer aldılar. Önde Yusuf yoldaşın tabutu ve kitle, arkada arabalar olmak üzere şehir dışındaki köprüye kadar gidildi.

Bu sırada törene katılan emekçilerin sayısı 5 bini aşıyordu. Halk hep bir ağızdan haykırıyordu: "Yusuf Yoldaş Kanın Yerde Kalmayacak", "Kahrolsun Revizyonist Katiller", "Yusuf'un Katili Aydınlık-TİKP", "Katil Perinçek", "Yusuflar Ölmez". Ayrıca Dersim halkı 12 Mart döneminin katillerinden teğmen Fehmi Altınbilek'e yakıştırdığı sloganı, TİKP'nin cani şefine de yakıştırıyordu: "Eli Kanlı Köpek, Doğu Perinçek".

Törene Halkın Yolu, Halkın Birliği, Partizan ve Kawa taraftarları da katıldı.

Konvoy köye 2 kilometre kala durdu. Arabalardan inilerek tekrar sloganlarla yürüyüşe geçildi. "Yusuflar Ölmez", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet", "Yusuf Yoldaş, Kanın Yerde Kalmayacak" sloganları dağı-taşı inletiyordu.

Bu sırada çevre köylerden gelen 2 bini aşkın kişi de cenazeyi karşılamak üzere karşı yönden slogan atarak geliyordu.

Yusuf yoldaşın tabutu omuzlarda köy meydanına götürüldü. Katiller şebekesini teşhir eden ve olayı anlatan bir konuşmadan sonra otopsi yapıldı. Otopsi yapılırken, kadınlar Yusuf yoldaş için ağıtlar yaktılar. Devrimciler meydanda marşlar söyleyerek beklediler.

Yusuf yoldaşın yıkanıp tabuta konulmasından sonra konuşmalar yapıldı.

Konuşmalardan sonra

Dev.Sa.7.Sü.1'de

Halk Aydınlık-TİKP hainlerinin işlediği cinayeti lanetliyor

YDGF BAŞKANI ÇETİN KAYA

"Üç Dünyacı" Aydınlık-TİKP revizyonistleri Adana'da iki üyemizi katlederek devrimcilere yönelik başlattıkları saldırıları ve provokasyonlarını Tunceli'de de sürdürmüşler, 3 Eylül günü Federasyonumuza bağlı Tunceli YDGD üyesi Yusuf Dal'ı katletmişlerdir.

Üyemizin katledilmesi, Tunceli halkı ve gençliğini derin öfkeye boğdu. Binlerce işçi-köylü emekçi halk, cenaze törenine katılarak katillerin "Üç Dünyacı" Aydınlık revizyonistleri olduğunu belirttiler.

Adana Liseli Öğrenciler Birliği Başkanı Oktay Çiğdemal, Adana Meydan YDGD Genel Sekreteri Faysal Kelleci ve son olarak Tunceli YDGD üyesi Yusuf Dal'ın katilleri karşı-devrimci "Üç Dünyacı" Aydınlık-TİKP revizyonist provokatörleri bundan sonra da devrimci kanı akıtmak için saldırılarını sürdüreceklerdir. Fakat saldırganlık nasıl faşistleri dahi kurtaramadıysa, bunları da kurtaramayacaktır.

Biz YDGF olarak tüm demokrat kişi ve kuruluşları Aydınlık gazetesinde devrimcileri 'Rus uşağı' olarak gösterip, saldırganlığı körükleyen yayınlarına paralel olarak birçok yerde de planlayacakları saldırılara karşı uyanık olmaya "Üç Dünyacı" Aydınlık-TİKP revizyonistlerinin karşı-devrimci maskelerini indirmek için mücadele etmeye çağırıyoruz.

BAYSEN-İŞ SENDİKASI TUNCELİ BAŞTEMSİLCİSİ

Yusuf Dal'ın TİKP-Aydınlık revizyonistleri tarafından hunharca katledilmesi, TİKP-Aydınlık revizyonistlerinin karşı-devrimci yüzünü bir kez daha sergilemiştir.

Bu olayı nefretle kınıyor; tüm yurtsever ve devrimcileri Aydınlık-TİKP revizyonistlerine karşı mücadeleye çağırıyoruz.

TUNCELİ KADINLAR DERNEĞİ, TUNCELİ YDGD, ZİRAATÇİLER DERNEĞİ, TÜS-DER, OLEYİS TEMSİLCİLİĞİNİN ORTAK AÇIKLAMASI

"3 Eylül günü TİKP üyeleri, kurdukları bir pusu ile Yusuf Dal'ı katlettiler.

"Biz kitle örgütleri olarak bu cinayetin hesabının sorulmasını istiyoruz."

TİKP TUNCELİ ŞEFLERİNDEN AHMET KIRMIZITAŞ'IN AĞABEYİ HIDIR KIRMIZITAŞ:

TİKP Tunceli İl Merkezinin binasının sahibi olan Hıdır Kırmızıtaş, arkadaşımıza şunları söyledi:

"Cinayeti işleyenlere lanet olsun"

"Halkın Kurtuluşu'nu aldım okuyorum. Adana olaylarını gözümle görmediğim için bilmiyorum. Buradaki olayı gözümle gördüm. Lanetliyorum.

"Kendi işyerimi onlara vermeyeceğim. Bu konu hakkında onlarla konuşacağım. Eğer TİKP levhasını kendileri indirmezlerse, ben indireceğim.

AHMET YÜMÜN (AYDINLIK KİTABEVİNİN BİNA SAHİBİ)

"Yusuf'a pusu kurarak katlettiler. Benim bunlara karşı kinim daha fazlalaştı. Önce her ne olursa olsun bunları da devrimci biliyordum. Ama Adana'da iki devrimciyi katlettikten sonra Yusuf'u da öldürdükten sonra bunların devrimci değil, karşı-devrimciler olduğunu anladım. Şimdi onlara dükkanımı verdiğime pişmanım, kovacağım onları."

MEHMET OK (ZEVREK KÖYÜNDEN AYDINLIK TARAFTARI)

"Yusuf'u öldürenler ancak faşistler olabilir; devrimciler böyle bir şey yapmaz. Bunu yapanlar karşı-devrimcilerdir.

Ben şimdiye kadar Aydınlık'ı devrimci biliyordum, gazeteyi alıp okuyordum. Bunların bu yüzlerini görünce bunların saflarını terk ettim."

ALİBABA MAHALLESİNDEN BİR ANA:

"Olayı nefretle karşılıyorum. Benim iki kızım vardır. Birisi Aydınlıkçıydı. Aydınlık'ın bu son cinayetlerinden sonra kızım Aydınlık'tan vazgeçmiştir. O da benim gibi olayı lanetliyor.

"Adana'daki olayı Aydınlıkçılar bize yalan olduğunu söylediler. 'Onları Aydınlıkçılar vurmadılar' bize böyle anlattılar. Fakat bu son Tunceli'deki olayı kendi gözümüzle gördükten sonra artık ben de Aydınlıkçıların devrimci değil, faşistlerden daha beter olduklarını anladım"

Hastane Mahallesi halkı cinayeti anlatıyor

Silah sesleri duyduk. Bunun üzerine silah seslerinin geldiği tarafa gittik. Cinayeti işleyenler kaçıyorlardı. Adını bilmediğimiz ve fiziki olarak tanıdığımız bir genç yerde yatıyordu. Bu gencin adının sonradan Yusuf Dal olduğunu öğrendik. Aydınlıkçılar yaralı genci tekmeliyorlardı. Bunun üzerine birkaç tane genç kız kendilerini yaralının üzerine atarak onların yaralıyı tekmelemelerini engellemeye çalıştılar. Yaralı genci hastaneye kaldırmaya çalışırken polis geldi; Aydınlıkçılar, 'neden ona yardım ediyorsunuz, bırakın ölsünler' diye üzerimize saldırdılar.

Bizler olayın bir tertip ve önceden planlı bir şekilde hazırlandığını düşünüyoruz. Çünkü katiller cinayeti işledikten sonra kendilerini bekleyen iki taksiye binerek olay yerinden uzaklaştılar. Katillerden biri, daha önceden gazete satışlarından tanıdığımız uzun boylu, zayıf, saçları kısa kesilmiş, Yapı-Sanat Okulunda okuyan ve Konyalı olduğu söylenen Tahir Seçilmiş isimli birisidir. Bu kişi cinayeti işledikten sonra PDA'cı Hülya Çelik'in evinde gizlendi. Daha sonra da diğer katillerden Kamer Gök, Süleyman Ergün, Metin Kırmızıtaş ile beraber 23 AP 597 ve 34 ZT 910 plakalı taksilere binerek kaçtılar.

Cinayeti faşistlerin katliamlarından farklı görmüyoruz ve lanetliyoruz. Yusuf'u katledenlerden hesap sorulmalıdır. Bu katilleri mahallemize sokmayacağız.

Yusuf'un yaralı arkadaşı cinayeti anlatıyor

Olay sırasında Yenimahalle bölgesinde propaganda çalışmalarından geliyorduk. Derneğe gitmek için mahalle arasından geçerken aniden bir köşede pusu kurmuş olan Aydınlıkçıların silahlı saldırısına uğradık. Canilerin başlarında Süleyman Ergün, Kamer Gök, Adil Turan, Metin Kırmızıtaş ve Tahir Seçilmiş vardı. Katiller silahlarını ateşlediler. Biz onların bu saldırılarına taşla cevap vererek üzerlerine yürüdük.

Bu arada bir kurşun benim elimi parçaladı. Yusuf yoldaş hemen canilerin üzerine atıldı. Onlara karşı yiğitçe döğüştü. Bunun üzerine katiller hemen silahlarını Yusuf'un göğsüne çevirerek ateşlediler. Göğsünden vurulduğu halde ayağa kalkarak üzerlerine yürüdü, bu arada ikinci kurşunu yiyerek yere yığıldı. Yerdeyken bile slogan atıyor ve taş savuruyordu. Bir yandan da merakla benim durumumu öğrenmeye çalışıyordu.

Yusuf yoldaş yerde yaralıyken bile saldırdılar. Tekmelemeye başladılar. Daha sonra çevre halkı olay yerine yetişerek katilleri kovaladı. Onlar kaçarken de halka ateş ediyorlardı.

Biz Yusuf yoldaş yaralı olduğu için katilleri yakalayamadık. Önceden hazırladıkları arabalara binerek kaçtılar.

Daha sonra Yusuf yoldaşı hastaneye kaldırdık. İlk müdahaleden sonra araç ve uzman doktor yetersizliğinden dolayı Elazığ Devlet Hastanesine gitmek üzere yola çıktık.

30 kilometre gitmiştik ki Yusuf yoldaşın hafiften mırıldandığını duyarak durduk. Bu sırada Yusuf yoldaş haykırarak:

KAHROLSUN KARŞI-DEVRİMCİ ÜÇ DÜNYA TEORİSİ!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

diyerek son nefesini verdi.

O ölürken bile devrim için mücadele ediyordu. Yusuf yoldaş öldü. Onu TİKP-Aydınlık karşı-devrimcileri hain tuzaklarda öldürdüler, ama onu halk ve devrimciler yaşatacaklardır.

Polis, Alibeyköy'de gecekondu yapan halka saldırdı

6 Eylül günü polis 5 panzer, 2 büyük polis oto büsü, 7 ekip minibüsü ve 5 sivil plakalı arabayla Alibeyköy Saya yokuşunda gecekondu yapan halka saldırdı. Kalkanlı, joplu ve otomatik silahlarla yapılan saldırı sonucunda 70 kişi tutuklandı, dördü ağır 20 kişi yaralandı.

Alibeyköy'ün emekçi halkından 400 aile Saya yokuşundaki araziyi parsellemiş ve ihtiyaç sahibi ailelere arsalar dağıtılmıştı. Ayrıca halk arasında topladığı parayla ortaklaşa çimento, biriket vb. yapı malzemelerini de sağlamıştı. 6 Eylül günü araziyi parsellemek isteyen halkı polis abluka altına aldı. Polis şefleri halka dağılmalarını söyleyerek hemen arkasından saldırıya geçtiler. Halk, proleter devrimcilerin önderliğinde ve devrimci gençlerin yardımıyla polisin saldırısını iki kez püskürttü.

Yeniden jandarmayla beraber saldırıya geçen polisler genç kız ve kadınları saçlarından sürüklemişler, ihtiyarları tutuklamışlar, gençleri dipçiklemişlerdir. Olayın üzerinden bir haftaya yakın bir süre geçmesine rağmen polis halen çevredeki evlere baskın yapmakta tutuklamaları sürdürmektedir.

Saya yokuşunda gecekondu yapmak isteyen halka sözde önderlik etmek isteyen Halkın Yolu ve Halkın Birliği gibi grupların polis baskınından önce kurdukları komite, saldırı sırasında halkı bırakıp kaçmıştır. Halkın Yolu, Halkın Birliği grupçuklarının oluşturduğu komite halkı örgütlemek ve direnişe hazırlamak için hiç bir ciddi çalışmada bulunmamıştır. Saldırı sırasında halka yine proleter devrimciler ve yurtsever-devrimci gençler destek olmuştur.

TİKP ÇETESİNİN KARŞI-DEVRİMCİLİĞİ.

Polisin halka saldırması sırasında orada bulunan bir grup TİKP üyesi olayı seyretmişlerdir. Ayrıca polise karşı direnen halkı maceracı olarak suçlamışlar ve direniş ruhunu zayıflatmaya çalışmışlardır. Bu arada TİKP çetesinin fotoğraf çektiğini gören bir grup emekçi fotoğraf makinesini almışlardır. Aydınlık gazetesi olayı Halkın Kurtuluşu taraftarlarının saldırısı olarak göstermiştir.

CHP, konut sorununu «MC usulü» çözmeye devam ediyor

6 Eylül günü Alibeyköy halkı da "Halkçı Ecevit"in ne olduğunu anladı. Yüzlerce polis ve komando gecekondu yerlerini belirleyen halka saldırdı. Kadın, ihtiyar, çocuk demeden dipçiklediler, copladılar.

"Halkçı Ecevit", iktidar olduğundan bu yana bir göz gecekondu için varını yoğunu ortaya koyan emekçi halk, tıpkı geçmişte olduğu gibi hep aynı saldırı ve baskıyla karşı karşı kaldı. İzmir'de Gültepe ve Buca'da, Adapazarı'nda, İstanbul'da, Ankara'da binlerce gecekondu polis ve jandarma marifetiyle yerle bir edildi. Onbinlerce insan açıkta bırakıldı. Sekiz ay önce Ecevit iktidar olmadan önce de geçmiş iktidarlar da halkın konut sorununa aynı yöntemle yaklaşıyorlardı: Burjuva mülkiyet hakkı uğruna milyonlarca işçinin, küçük memurun evsiz, barksız bırakılması.

Ecevit'in bir yıl önce MC'nin Ümraniye 1 Mayıs Mahallesinde giriştiği kıyıma karşı aldığı tavrın bütünüyle sahte olduğu artık anlaşılmıştır. CHP iktidarının da halkın bir göz gecekondusuna tıpkı MC gibi göz diktiği, CHP'nin de burjuva mülkiyet hakkı uğruna milyonlarca emekçinin açıkta kalmasını onayladığı ortaya çıkmıştır.

Alibeyköy'de gelişen son olaylardan sonra Ecevit yine kuzu postuna bürünerek Alibeyköy ve Ümraniye gibi gecekondu bölgeleriyle bizzat ilgilendiğini söylemiş, halkın kendi evini yasal yollardan yapmasına yardım edeceklerini belirtmiştir. Ecevit, sekiz aydır iktidardadır, devletin bütün imkanları elindedir. Ama Alibeyköy halkı, 1 Mayıs halkı hâlâ polis baskısı altındadır. Her gün gecekondularının başlarına yıkılacağı korkusuyla yaşamaktadırlar.

Ecevit, iktidarı sırasında parababalarının İstanbul Boğazı'nda ruhsatsız yükselen onlarca katlı apartmanlarına dokunmamıştır. Devlet arazisine, yoksul köylünün tarlasına el koyan toprak ağalarının topraklarına el sürmemiştir. Ama 8 aylık iktidar süresi, binlerce gecekonduyu yıkmak için yeterli ola-bilmiştir.

Başbakan, halkın devlete güvenmesini, gecekondu yapanlara devletin yardımcı olacağını da söylemiştir, Halkın Ecevit'in bu sözlerine inanması için ortada bir neden var mıdır? Tersine devlet, gecekondusunu yapan halka dipçik ve cop, makineli tüfek ve panzerden başka ne getirmiştir. İşte Ecevit'in bu tip sözlerine rağmen 1 Mayıs halkı yine susuzdur, yine okulsuz, yolsuz ve elektriksizdir. Eğer 15 bin gecekonduda yaşayan onbinlerce kişi hâlâ orada yaşayabiliyor, salgın hastalıklardan korunabiliyorsa bunda devletin bir kuruşluk katkısı yoktur. Ümraniye 1 Mayıs'ta çamurla, susuzlukla, salgın hastalıklarla mücadele eden bizzat halktır.

Son olarak Ecevit, halkın konut mücadelesine öncülük eden devrimcilere de saldırmış ve onları istismarcı ve kışkırtıcı olarak nitelemiştir. Demek ki onbinlerce insan kışkırtmalar sonucu gecekondu yapmaktalar? İşte "halkçı Ecevit"in toplumsal sorunları açıklamak için bulduğu reçete de tıpkı gericiler gibi "kışkırtıcılık" edebiyatıdır. Devrimcilerin ne yapıp yapmadığını gecekondu mücadelesi veren onbinlerce emekçi bilmektedir. Halkın her türlü sorununda onunla yan yana mücadele eden devrimcilerdir. Briketini bulan, taşıyan, doktorunu getiren, ilacını tedarik eden, polisin copuna, jandarmanın dipçiğine emekçi halkla beraber karşı koyan devrimcilerdir. Ecevit'in kışkırtıcı ve istismarcı diye nitelediği devrimciler halkın evlatlarıdır, onun kopmaz parçasıdır. Ya Ecevit'in "hami" devleti? Onun bugüne kadar emekçi halka verdiği kan ve zulümden başka ne olmuştur?

Bütün gericiler aynı safta

- MC HÜKÜMETİ ÖĞRETMEN BEYHAN OKUR'A FAŞİZMİ PROTESTO MİTİNGİNE KATILDIĞI GEREKÇESİYLE SÜRGÜN KARARI ÇIKARTIYOR;
- CHP HÜKÜMETİ BU KARARI ONAYLIYOR VE UYGULUYOR;
- SOSYAL-FAŞİSTLER AYNI ÖĞRETMENİ TÖB-DER'DEN AYNI GEREKÇEYLE İHRAÇ EDİYORLAR

CHP hükümetinin "umut", "halkçı"lık teraneleri artık içi boş bir demagoji olarak tarihe karışıyor. Onlar, gün geçtikçe faşist diktatörlükle daha çok uzlaşıyor, ona daha şevkle hizmet ediyor. İşte söylediklerimizi kanıtlayan bir örnek daha.

Devrimci bir öğretmen için MC hükümetinin aldığı kararı (Bkz; fotokopi), CHP hükümeti önce durdurmuş bugün ise uygulamaya koyarak, Erzincan'ın bir köyüne sürgününü onaylamıştır. CHP'nin bu uygulaması, onların faşist diktatörlüğün koltuk değnekliğini yapmada ne denli şevkli davrandıklarının bir kanıtıdır.

Yurtsever devrimci öğretmene yönelen baskı, MC ve CHP hükümetleriyle de kalmıyor. Aynı öğretmen, TÖB-DER'in başına çöreklenen Gültekin Gazioğlu çetesince de TÖB-DER'den ihraç edilmiştir. Üstelik de CHP ve MC hükümetlerinin "suç" saydığı şeyi gerekçe ile; CHP-MC-TÖB-DER yönetimi yurtsever devrimci bir öğretmene karşı aynı safta birleşiyor ve şu "suç"lamayı yaparak "cezalandırıyorlar":

"Faşizmi, Siyasi Cinayetleri, İşkenceleri, Gerici Irkçı Eğitimi Protesto Mitingine katılmak."

Saflar belirginleşmiştir artık. Devrimle karşı-devrim arasındaki mücadelede, sosyal-faşistler ne kadar sosyalizm maskesi ardına gizlenirse gizlensinler, komprador tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının temsilcileri olduklarını, CHP ne kadar "halkçı"lık paravanasını kullansa da faşist diktatörlüğün koltuk değnekliği görevini üstlendiğini ve karşı-devrime hizmet ettiğini artık gizleyemiyor. Bugün onlarla kol kola girenler, bu uygulamalar üzerine biraz düşünmelidir.

İstanbul YDGD Danışma Bürosu kurdu

Üniversiteler arası seçme sınavında İSTANBUL'da İTÜ-İDMMA-İTİA-İstanbul Üniversitesi ve diğer fakülte ve yüksekokulları kazanmış olan yurtsever, devrimci, demokrat öğrencilerin kayıtlarını yaptırmadan önce (kayıt- yerleşim vb. için) İstanbul YDGD'nin kurduğu DANIŞMA BÜROSU'na müracaat etmeleri duyrulur.

YER: İSTANBUL YDGD

Ağa Camii Karşısı, Ahududu Cad. Hasnun Galip Sok. 21/1 BEYOĞLU/İSTANBUL

9 Eylül 1976

Mao Zedung'u ölümünün 2. yıldönümünde anıyoruz

9 Eylül 1978, Çin devriminin büyük önderi Mao Zedung'un ölümünün 2. yıldönümüdür.

Mao Zedung, bütün ömrünü dünya halklarının kurtuluşuna, Çin devriminin ilerlemesine adamıştır.

İlk gençlik yıllarından itibaren Çin'deki anti-emperyalist ve anti-feodal mücadelenin içerisinde yer alan Mao Zedung, 1921'de Çin Komünist Partisi'nin kuruluş çalışmalarına katılmıştır. İşçilerin ve köylülerin örgütlendirilmesi çalışmalarında fiilen yer almıştır. Halk Ordusunu ve devrimci halk ayaklanmalarını örgütlemiştir.

Mao Zedung ve ÇKP, Toprak Devrimi Döneminde, Anti-Japon Mücadele Döneminde ve Devrimci İç Savaş Döneminde Çin halkının mücadelesine önderlik etmiştir. Mao Zedung, bu süreç içerisinde, parti saflarında çıkan her türden sağ ve sol sapmaya karşı mücadele etmiş, sağ ve sol sapmalara karşı Marksizm-Leninizmi savunmuş ve onu Çin gerçeğine yaratıcı bir şekilde uygulamıştır. Parti içerisindeki sağ ve sol çizgiler mahkum edildiği içindir ki ve Çin halkı, parti, cephe ve ordu gibi üç silaha sahip olduğu içindir ki Çin devrimi, Mao Zedung'un ve ÇKP'nin önderliğinde zafere ulaşmıştır. Çin halkı emperyalistlerin, komprador burjuvazinin ve feodal toprak ağalarının faşist-feodal diktatörlüğünü yıkarak, yeni ve demokratik Çin'i yaratmıştır; Çin'de proletarya diktatörlüğünü kurmuştur.

Mao Zedung ve ÇKP, sadece Çin devrimine önderlik etmekle ve yeni bir Çin yaratmakla kalmamış, Enver Hoca ve AEP ile birlikte, 1956'da SBKP(B)'nin yönetimini gasbetmiş Kruşçev revizyonizmini ve onun Marksizm-Leninizme karşı saldırılarını mahkum etti. AEP ve Mao Zedung'un önderlik ettiği ÇKP, Kruşçev revizyonizmine karşı Marksizm-Leninizmi savundu.

Mao Zedung'un başını çektiği Marksist - Leninistler, modern revizyonizmin "içteki uzantıları olan" ve devletin, hükümetin ve partinin önemli mevkilerine sızmış olan burjuva yolculara, revizyonistlere karşı da bir savaş açtılar. Ve bizzat Mao Zedung'un talimatıyla, burjuva yolcuları alt etmek için, Çin'de kapitalizmin değil, sosyalizmin kazanması için Büyük Proleter Kültür Devrimi başladı. Büyük Proleter Kültür Devrimi sonunda Liu Şao-çi gibi burjuva yolcular partiden atıldı, Deng Siao-ping gibi burjuva yolcuları ise bütün görevlerinden alındılar.

Daha sonra ise Lin Biao'nun karşı-devrimci çizgisi mahkum edildi.

Deng Siao-ping kliği ise parti içerisindeki karşı-devrimci faaliyetlerine hiç bir zaman son vermedi. Onlar, parti içerisinde her zaman burjuva çizgisinin temsilcileri oldular. Bunun içindir ki Mao Zedung, ölümünden bir süre önce yeniden başlayan Deng Siao-ping aleyhtarı kampanyanın önderliğini yaptı.

Fakat Mao Zedung'un ölümünden sonra "iflah olmaz burjuva yolcular", Deng Siao-ping kliği, partinin, devletin ve hükümetin kilit noktalarını ele geçirdiler.

Bugün onlar ve onların yolundan gidenler Kültür Devrimini, Kültür Devrimi döneminde ve 1976'da Deng Siao-ping aleyhtarı kampanyayı, Deng Siao-ping kliğinin "iflah olmaz burjuva yolcular" olarak nitelendirilmelerini unutturmaya çalışıyorlar. Tarihi yeni baştan ve revizyonistçe yazmaya çalışıyorlar.

Lastik-İş

Baş.ta.sa.4'de

reti 1.yılda 10 TL, 2.yılda 11,50 TL artıyordu. Birde bu sözleşmenin imza törenine tüm işçiler davet edilmişti. Ancak işçiler bu satışı protesto etmek için törene gitmediler. Sadece birkaç memur gitti. Fikri Tanta ve Durmuş Ali bundan da rahatsız oldular, paniğe kapıldılar, kendi kendilerine iman tazeleyerek "işçiler toplusözleşmeden memnun değilmiş, onun için imza törenine gelmediler, onlar işletmenin tüm kârını cebe aktaralım istiyorlar. Oysa Lassa yeni bir kuruluş derdi var, borcu var, bu haklar yavaş yavaş alınacak" dediler.

GOOD-YEAR'LI, PİRELLİ'Lİ, LASSA'LI, TÜM LASTİK-İŞ üyesi işçi KARDEŞLER!.

Bu seçimlerde de sendika ağaları arasındaki mücadele; sendikanın başına ben geçeyim, toplusözleşmelerde işçileri ben satayım mücadelesidir. Bunlardan hangisi geçerse geçsin bizim için durum değişmez. Çünkü her ikisinin de mayası aynıdır. Bizi satacak, kendi ağalıklarını devam ettireceklerdir. Onlar milyonları alır kendi başlarına yerlerken, bizler sadece 10'ar lira alacağız. Bizler fabrikada çalışır, ter dökerken, onlar bizleri satmak için pazarlıklar yapacaklar. Çünkü onlar bizlerden değiller, işçi değillerdir.

O halde bizleri satmayacak, dürüst, namuslu, bizim gibi çalışan, bizleri savunan, içimizden işçileri sendikalara seçmeliyiz. Bizim seçeceğimiz işçiler makinanın başında olmalı ki, toplusözleşme görüşmelerinde avuçlarındaki nasırlar sızlayarak bizleri savunsun. Bizleri eğitip bilinçlendirecek ve bizleri sınıfımızın, sınıf sendikalarımızın birer militanı olarak yetiştirecek işçileri seçmeliyiz.

Daha önce, seçtiğimizde yanımıza bir defa dahi olsun uğramamış, seçim yaklaştığında gelip halimizi soranlara oy vermeyelim.

Önceleri yanımıza bile uğramayan fakat bugün onların propagandasını yapıp bize onları bilinçli, işçi sınıfı davasına inanmış gibi göstermeye çalışan işçi düşmanı KDB ve İGD'lileri teşhir edip yalanlarını açığa çıkartıp, gerekli dersi verelim. İşçi düşmanı KDB ve İGD'lileri seçmeyelim.

Bizlerin sürekli içinde olan, sorunlarımızı dinleyen, onlara çözümler arayan dürüst işçi önderleri seçelim!

KAHROLSUN SENDİKA AĞALARI!

YAŞASIN SINIF SENDİKACILIĞI!

Tiran Radyosu'nun Türkçe yayınlarının 2. yıldönümü

Tiran Radyosu, Türkçe yayınlarına başlayalı tam iki yıl oluyor. Sosyalist Arnavutluk, emekçilere her gün Türkçe sesleniyor. Marksizm-Leninizmin ölümsüz öğretileri, gerçek devrimcilere yol gösteriyor. Emperyalizme, sosyal-emperyalizme, kapitalizme, revizyonizme ve bütün gericiliğe karşı, Tiran Radyosu, proletarya ideolojisinin saflığını koruyor ve duyuruyor. Proletaryanın burjuvaziye karşı sınıf mücadelelerini gününde bildiriyor. Ezilen halkların ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerini destekliyor, anlatıyor.

Tiran Radyosu, eskiden üç Türkçe yayın yapıyordu; şimdi Türkçe yayın beş ayrı saatte yapılıyor. Sosyalizmin kalesinin bu kararlı sesini aşağıdaki saatlerden birinde dinleyelim.

06,00-06.30 Kısa dalga 41 m, orta dalga 247 m
19,30-20,00 Kısa dalga 25,31 m, orta dalga 206 m
21,00-21,30 Kısa dalga 25,31 m, orta dalga 206 m
22,00-22,30 Kısa dalga 41,50 m.
00,01-01,30 Kısa dalga 31,49 m.

Faşist darbe

Baş.ta.sa.2'de

gerçek Marksist-Leninistler, halkı yeni bir faşist darbe girişimine karşı hazırlanmaya çağırırken Şili revizyonist partisi başkanı şunları söylüyordu: "Silahlı mücadele için tezler ve şiddet yolunda sorumsuz çağrılar kesinlikle sona ermelidir. Eğer sona ermezlerse, bu çağrılar, halk düşmanı eylemler olarak tanımlanmalı ve şiddet yoluyla ezilmelidir." Kısacası, revizyonist parti önderi faşistleri, halkı kan ve ateşle boğmaya çağırıyordu. Emperyalizm ve burjuvazi, yeni bir karşı-devrimci darbeyi hazırlarken revizyonistler, işçilerin ellerindeki silahları topladılar. Hatta özel olarak çıkarılan yasa ile silah arama yetkisi polisten alınıp doğrudan ordu birliklerine verildi. İsteyen subay, istediği gibi, herhangi bir yargı organının kararı olmaksızın şüphelendiği her yere girip silah arayabiliyordu. Böylelikle bakır madenlerindeki ve başkentteki işçilerin pek çoğunun silahları ellerinden alındı.

II EYLÜL DARBESİNİ CIA DÜZENLEDİ

11 Eylül günü CIA'nın düzenlediği askeri darbe yapıldı. Hava kuvvetleri, başkanlık sarayını ve Üniversiteleri bombaladı. Kara kuvvetleri onbinlerce emekçiyi, futbol sahalarına hapsetti. Allende, karşı-devrimin saldırısına karşı ilk ve son kez silaha sarıldı. Faşist cunta tarafından katledildi. Revizyonistlerin silahsızlandırdığı binlerce işçi darbe günü can verdi. Yüzlerce öğrenci, üniversite binalarında, bahçelerinde öldü. Tutuklu yurtseverler, aç, susuz ama boyun eğmeden stadyumlarda, toplama kamplarında can verdiler. Revizyonistler, yurtseverleri orduyu alkışlamaya çağırıyorlardı. Faşist generaller bu elleri kestiler. Revizyonistler "devrimci şiddet" çağrılarını "sorumsuz" buluyorlardı. Karşı-devrimci şiddet bütün yurtsever, demokrat devrimci çağrıları susturdu.

FAŞİST CUNTA, AÇLIK VE SEFALET GETİRDİ

Faşistler, Allende hükümetini devirdikten sonra emekçilere daha iyi bir yaşam vaat ettiler. Bugün Şili halkının dörtte biri tam anlamıyla açlık sınırının altında yaşamaktadır. Fiyat artışları ilk yıllarda % 300'ü aşmıştır. Çocukların üçte biri besinsizlikten ileri gelen hastalıklara kapılmıştır. Şiş karınlar, kemikleri sayılan göğüsler ve durmadan çöp tenekelerini karıştıran açlar ordusu; Faşist cunta, Şili halkına açlık, sefalet ve yoksulluktan başka şey vermedi.

"LİBERALLEŞME" MASALI FAŞİST CUNTAYI AYAKTA TUTAMAZ

Amerikan emperyalizmi bugün de faşist cuntanın baş destekçisidir. Şili'ye Amerikan askeri yardımı yılda 75 milyon dolardır. Ancak Şili halkının mücadelesi büyüdükçe emperyalistler yalan ve sahtekarlığa da başvurmaktadırlar. Bütün dünyada olduğu gibi Şili'de de "demokratik seçimler" gibi masallarla faşist rejim ayakta tutulmaya çalışılmaktadır. Rodezya'da İran'da, Endonezya'da olduğu gibi Şili'de de halk faşizmin zulmüne boyun eğmedi. Pinoçe cuntasının durumu sarsıldı. Emperyalistler, Hıristiyan Demokratlar ve revizyonistler, şimdilerde bu "liberalleşme" masalına daha da sarılıyorlar. Pinoçe'siz bir faşist diktatörlüğü yutturmaya çalışıyorlar.

DİRENİŞ SÜRÜYOR

Şili'deki faşist darbeden bu yana beş yıl geçti. 30 bini aşkın ölü, yarım milyondan fazla tutuklu, bir milyondan fazla göçmen. Ancak büyük alanların duvarlarında koskoca bir R harfi Şili halkının gücünü simgeliyor. R, direniş anlamına gelen "resistance" kelimesinin başharfi. Aynı zamanda Şili İhtilalci Komünist Partisi'nin önderliğindeki Şili Halk Cephesi'nin işareti. Şili halkının mücadelesini, ne faşist terör, ne de revizyonist ihanet durduramadı. Onun önünde iktidarı alma yolu, silahlı halk savaşı yolu ışıl ışıl durmaktadır.

Yusuf

Baş.ta.sa.5'de

devrim andı içilerek mezarlığa gidildi. Yolda devrimci marşlar söylendi. TİKP-Aydınlık canilerini lanetleyen sloganlar atıldı.

O gece Yusuf'un mezarı başında nöbet tutan proleter devrimciler sabaha kadar devrim ateşi yaktılar.

Faşistler

Baş.ta.sa.5'de

nerek gözaltına alınanlar, halk tarafından geri alınmıştır. Erzurum'dan gelen polis 12 kişiyi göz altına almıştır.

Olay sırasında ve sonrasında jandarma üsteğmeni, MHP'liler ve polis şefleri Türk milliyetinden halkı Kürtlere karşı kışkırtmaya çalışmışlardır. Polis ve asker halkın üzerine saldırtılırken, yetkililer "Kürtler isyan ediyor" süsü vermek istemişlerdir.

MHP'li üsteğmen bir süre önce devrimci gençler tarafından sahneye konan "Aladağlı Miho" oyununu da yasaklamış arkasından ilçedeki evlere baskınlar düzenleyerek ilerici yayınlara elkoymuştu. Oysa "Aladağlı Miho" oyunu daha önce televizyonda da-

Kemerburgaz

Baş.ta.sa.4'de

lere dayanarak Kilsan işçilerini bölmeye çalışıyor. Fakat Kilsan işçileri, Hafnak işçilerinin de haklarını savunarak onlarla birliği sağlıyorlar. Şimdi bu işçiler de grevdeler. Grevin 10. gününde işveren vekili idari işler şefi Orhan Güney, Kemerburgaz jandarma karakolundan jandarmaları getirterek gece saat 02'de işçileri yatakhanelerinden attırmak istiyor. Halbuki toplu iş sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanununun 28. maddesine göre işveren, grevin başlamasından itibaren 90 gün işçileri bu konutlardan çıkaramaz. İşçiler jandarmaya karşı direnerek dışarı çıkmıyorlar. Jandarmalar bir temsilciyi karakola götürmek istiyorlar. Bunun üzerine işçilerin tümü direniyor ve arkadaşlarını vermiyorlar. Jandarmalar gerisingeri gitmek zorunda kalıyorlar.

CAN VE KAN PAHASINA VERİLEN ÜCRET: 75 LİRA

İşyerinde kesinlikle en küçük bir iş güvenliği yok. Hafriyat yapılan bir yerdeki su birikintisinde 4 çocuk boğuluyor ve işveren hiç bir tazminat ödemediği gibi, işverenden bunun hesabını soran da olmuyor. Üç işçi elektrikten ölüyor, gene tazminat ödenmiyor. Toprak karıştırıcı (Kalleryang) Mehmet isimli Zonguldaklı bir işçiyi parçalıyor, yine hiç bir tedbir alınmıyor. Makinaların çoğu otomatik. İşçiler bu makinalar üzerinde eğitimsiz. Kazaların bir bölümü de bundan oluyor. İşyerinde iş kazalarına karşı hiç bir önlem olmadığı gibi, ambulans, sıhhiye, hemşire, doktor da yok. Ücretler asgari ücret düzeyinde. Fabrika 24 saat çalışıyor (üç vardiya halinde). Günde ortalama 350 bin tuğla üretiliyor. Hammaddesi toprak, o da bedava. Bir tuğlanın maliyeti 75 kuruş, ortalama satış fiyatı ise 300 kuruş. Günde 75 araba tuğla satılıyor. Ekmekçioğlu'nun sadece bu işyerinde günlük cirosu 1 milyon 50 bin liranın, net kârı ise 780 bin liranın üzerinde. Bir işçinin günlük yevmiyesi brüt 110 lira, net 75 lira. İşverenin aylık kazancı 23 milyon lira.

Ekmekçioğlu'nun fabrikalarının dışında İstanbul'un en güzel yerlerinde milyonluk villaları, sayısını işçilerinin dahi hesaplayamadıkları otomobilleri, iş hanları vb. bir yığın varlığı mevcut. İşçiler pazar günleri de çalışıyorlar. Hafta tatilini hafta ortasında bir gün kullanıyorlar, o da düzensiz. Dini ve milli bayramlarda da sürekli çalışıyorlar.

Konuştuğumuz bütün işçi arkadaşlar, Ekmekçioğlu'nun bu azgın sömürüsünün farkındalar ve Ekmekçioğlu'na karşı grevleri daha yüzyıl bile sürse direnç azmi ile dolular. Hepsi ev geçindiriyor, çoğunun 4-5 çocuğu var. Grevcilere sendika ayda bin lira ödüyor. Konuştuğumuz işçilerin tümü borçlu. "Grevde olduğumuz için çoluğa çocuğa bu bayramda hiç bir şey alamadık, bayramı aç-susuz geçirdik, grevden beri binlerce lira borçlandık, zaten önceden de aç ve borçlu yaşıyorduk, kaybedecek hiç bir şeyimiz yok. Hakkımızı alana kadar greve devam edeceğiz. Bu iş burada da bitmeyecek, sanki grev bitince daha mı iyi yaşayacağız? Sömürülmeyecek miyiz? Bizim mücadelemiz sömürü ortadan kalkıncaya kadar sürecek. Yoksa bu iş böyle gitmez" diyorlar.

İŞÇİLER KURTULUŞLARINI SİYASİ İKTİDARI ALMAKTA GÖRÜYORLAR

Daha sonra işçilerle genel konular üzerinde konuştuk. Türk-İş'le Ecevit hükümeti arasında yapılan "Toplumsal Anlaşma"ya kesinlikle karşı olduklarını belirttiler. Ecevit'in uyguladığı sivil sıkıyönetime de karşıyız diyorlar. Devrimcilik ve işçi sınıfının mücadelesi adına her gün sağı solu bombalayan maceracıların, işçi sınıfının mücadelesiyle uzaktan yakından hiç bir ilgisi olmadığını ve bunların egemen sınıflara hizmet ettiklerini de belirtiyorlar. İşçiler, "Biz Türkiyemize tüm göz dikenlere karşıyız. Amerika'ya da, NATO'ya da, Rusya'ya da, Varşova'ya da, bütün sömürücülere karşıyız" diyorlar. "Biz kendi ülkemizin efendisi olmak istiyoruz. Herşeyi biz işçi ve köylüler yaratıyoruz. Herşey bizim olmalıdır. Siyasi iktidar da" diyorlar.

"TÖB-DER'de olanları ibretle görüyoruz. TÖB-DER'in bölünmesine karşıyız, TÖB-DER'i bölmek isteyenlerden hesap soracağız.", "Biz tüm faşist güçlere karşıyız. Bütün bu düşmanlarımızın sırtını er geç yere getireceğiz."

İşçiler "Sesimizi halkımıza duyurmak için büyük gazeteleri çağırdık, gelmediler. Sesimizi TRT'de de duyurmak istiyoruz, onlara da haber saldık, gelmediler. Ekmekçioğlu çağırmış olsaydı, hepsi koşa koşa gelirlerdi." diyorlar.

Zafer Kilsan işçilerinin olacaktır.

Revizyonizm

Baş.ta.sa.2'de

silahsızlandırdılar. Halkın devrimci uyanıklığını körelttiler. "Barışçı yol" teorisi ile Şili halkını, emperyalizm ve burjuvazi karşısında silahsız bıraktılar.

Şili revizyonistleri, Kruşçev'in yolundan giderek işçi sınıfının partisinin devrimde öncü rolünü inkâr ettiler. Onlar, diğer revizyonistler gibi, sosyalizm için mücadelenin önderliğini "proleter olmayan partilerin" de yürütebileceğini savundular. Ulusal burjuvazinin önderliği altında sosyalizme doğru "ilerlendiğini" yaydılar. Böylece, işçi sınıfını, emperyalizm ve işbirlikçilerinin saldırıları karşısında öndersiz bırakmaya çalıştılar.

BÜTÜN REVİZYONİSTLER "PARLAMENTER YOL"A SARILDILAR

Şili revizyonistleri, "parlamenter yol" tezini savunarak bütün revizyonistlerin yolundan gittiler. Parlamenter yoldan sosyalizmin kurulmasının imkânsız olduğunu tarih defalarca gösterdi. Şili'deki acı olaylar bunu bir daha kanıtladı. Burjuva devlet aygıtının temelini, siyasi ve ekonomik iktidar ve silahlı kuvvetler oluşturur. Eski ordu, polis, istihbarat aygıtları korunduğu sürece, bir parlamento ya da demokratik hükümetin güvencesi yoktur. Şili gibi sayısız örnek, karşı-devrimci darbelerin kesinlikle burjuvazinin yönettiği silahlı kuvvetler tarafından gerçekleştirildiğini göstermiştir.

Modern revizyonistler, Lenin'in belli durumlarda komünistlerin burjuva parlamentosuna katılmalarını kabul etmesinden yola çıkarak, Lenin'in devlet ve devrimle ilgili çok açık öğretilerini bulandırmaya çalışıyorlar. Oysa Lenin, II. Enternasyonal oportünizmine karşı mücadelesinde parlamenter ahmaklığı teşhir etti. O şöyle dedi: "Burjuva parlamentosuna katılma, kitleleri seçimler yoluyla aydınlatmak ve parlamentodaki partilerle mücadele etmek için gereklidir. Ama sınıf mücadelesini parlamento içindeki mücadele ile sınırlamak ya da bunu, mücadelenin tüm diğer biçimlerinin tabi olacağı belirleyici biçim, en yüksek biçim olarak görmek, gerçekte burjuvazinin safına, proletaryanın karşısına geçmektir." Şili revizyonist partisi, Kautsky'nin, Kruşçev'in yolundan gitti. Şiddete dayanan devrim, burjuva devlet aygıtının parçalanması, proletarya diktatörlüğünün kurulması ilgili devrimin genel yasalarını çiğnedi. Bunların karşısına "parlamenter yol"u koydu. Revizyonizm, faşizmin yolunu açtı.

"ÜÇ DÜNYA" REVİZYONİZMİ CIA DARBESİNİN YANINDA

Şili'deki faşist darbe yalnızca iç gericiliğin değil, aynı zamanda emperyalizmin işidir. Amerikan emperyalizmi, bütün Latin Amerika'da olduğu gibi, Şili'de de karşı-devrimci faaliyeti her zaman desteklemiş, örgütlemiş ve kışkırtmıştır. Pinoşe cuntasının arkasında CIA vardır. Faşist darbeyi, Amerikan ITT tekeli doğrudan doğruya para ile destekledi. Kruşçevci revizyonizmin yanı sıra, "Üç Dünya" revizyonizmi, Amerikan emperyalizmini "dişleri dökülmüş canavar" gibi adlandırarak Şili halkına saldırmaktadır. Şili olayı, Amerikan emperyalizminin devrimci güçleri bastırmada yerli gericiliğe her zaman destek olduğunu bir daha kanıtlamıştır. Faşizmi, yalnızca Sovyet sosyal-emperyalizmine bağlı bir olgu olarak gösteren "Üç Dünya" teorisyenleri, Şili halkına karşı Amerikan emperyalizmiyle birlikte saldırmaktadır. Bu yeni revizyonizm, emperyalizmin artık saldırgan olmadığı biçimindeki Kruşçevci tezin yolunu izlemektedir. Şili olayları, Amerikan emperyalizminin tüm dünya halklarının, devrim ve sosyalizmin yeminli düşmanı olduğunu bir daha kanıtladı.

REVİZYONİZME, REFORMİZME KARŞI SAVAŞMADAN, FAŞİZME KARŞI SAVAŞILAMAZ

1973 Eylül ayındaki askeri darbe, revizyonizmin faşizmin yardakçısı olduğunu bir daha göstermiştir.

Allende reformizmi kitlelerin uyanıklığını körelterek, onları çeşitli vaatlerle avutarak, kitlelerin gerçek anti-faşist mücadelesini engelledi.

Revizyonizme ve reformizme karşı mücadele edilmeden faşizme karşı kararlı mücadele verilemeyeceği bir daha görülmüştür. Şili halkı, bunlardan ders çıkarmıştır. Öncüsü Şili İhtilalci Komünist Partisi önderliğinde, emperyalizme ve faşizme karşı mücadelede kararlılıkla yürümektedir. Dünyanın tüm devrimcileri de, her türden revizyonizme karşı daha kararlılıkla mücadele etmek gerektiğini bir defa daha kavramışlardır.

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE
SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL * SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: VALİ YILMAZ * YÖNETİM YERİ: PİYERLOTİ DİZDARİYE MEDRESESİ SOK. 8/A DAİRE 2/B ÇEMBERLİTAŞ-İSTANBUL * ABONE ŞARTLARI: YURT İÇİ: YILLIK 250 TL, 6 AYLIK 100 TL, YURT DIŞI: 2 KATI * BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET * GENEL DAĞITIM: YURT-DA, ŞEFTALİ SOKAK NO: 10/4 SULTANAHMET-İSTANBUL * YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ-İSTANBUL *

"Proleter devrimci

Baş.ta.sa.3'de

rimciler bu mücadeleden galip çıkacaklardır. Ancak onlar oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni reddetmekle yetinmemeli, bu anlayışla Halkın Yolu platformunu ve onun bir parçası olan baş çelişme anlayışlarını gözden geçirerek değiştirmelidirler. Onların ülkemizdeki diğer proleter devrimcilerle Marksist-Leninist birliği de ancak bu yolla mümkün olacaktır." (agb. sy. 10)

Hayat, her geçen gün HALKIN KURTULUŞU'nun tespitlerini doğrularken, HY'nın yeni vazarları, gerçeklere gözlerini kapamakta eski yazarlardan zerre kadar geri kalmıyor ve sonu belli bir "eski yol"u izlemekte ayak diretiyorlar. Biz inanıyoruz ki HY saflarındaki devrimciler bu yeni safraları da eskileri gibi kaldırıp atacaklar ve proleter devrimcilerin birliği en geniş şekilde gerçekleşecektir.

ARNAVUTLUK ÖRNEĞİ KİMİ DOĞRULUYOR?

Bu konuyla ilgili olarak bir de eskiden beri Aydınlık revizyonistleri ve eski HY yazarları tarafından tekrarlanagelmiş ve bugün de yeni HY yazarlarının tekrarlamaya koyulduğu bir nakarata değinelim.

Yazar, AEP Tarihi'nden "Arnavutluk gibi yarı-sömürge bir ülkede, yalnız sosyal değil, aynı zamanda milli bir mesele de vardır, ve ikincisi öncelik taşımaktadır" sözlerini aktarıyor ve bu alıntıyı yeni demokratik devrim sürecinin iki temel çelişmesinden hangisinin esas alınacağı ve baş çelişkinin nasıl tespit edileceği tartışmasında malzeme olarak kullanmaya ve lafta ne derse desin, esasta milli bağımsızlığı merkezi görev olarak tespit eden çizgisini bu sözlere dayanarak aklamaya çalışıyor.

Gerçekte burada anlatılmak istenen nedir?

Bu pasaj, 1938 yılında Arnavutluk'ta komünist Korça grubu tarafından yayınlanan "Perpara" dergisinden aktarılmaktadır. Dergi, biraz önce üzerinde durduğumuz tartışmaya ilişkin olarak, UDHD programını reddeden ve onun karşısına "sosyal devrim", "saf proleter devrimi"ni çıkaran Troçkistleri eleştirmektedir. Söz konusu pasajın tamamı şöyledir:

"'Perpara' şuna işaret etti: Arnavutluk gibi yarı-sömürge bir ülkede yalnız sosyal değil, aynı zamanda milli bir mesele de vardır ve ikincisi öncelik taşımaktadır. Geniş halk kitlelerini ilgilendiren milli hareket, işçi sınıfının sosyal hareketine yardımcı olabilir ve olmalıdır. (abç) İşçi sınıfı kitlelere önderlik etme yeteneğine sahip olan ve onların çıkarlarını sadakatle savunan tek sınıftır. 'Perpara' milli güçleri seferber etmeden kendini işçi sınıfıyla sınırlamanın ve yalnızca onun güçleriyle savaşa girmenin (saf proleter devrim hayali-HK) tehlikeli bir maceracılık olduğunu önemle belirtiyordu." (AEP Tarihi, I.Cilt, sy.60-61). (abç)

Görüldüğü gibi burada esas mesele, UDHD'nin belirli bir döneminde hangi temel çelişmenin esas alınması gerektiği değil, UDHD'ni kabul edip etmemektir. Oysa "PDT" yazarı sürekli olarak sosyal kurtuluş meselesini, tamamen demokratik devrimin bir meselesi, salt bir feodalizmden kurtuluş meselesi gibi ele almakta ve AEP Tarihinden yukarıda aktardığımız sözleri UDHD'nin içinde bulunduğumuz döneminde merkezi görevin milli bağımsızlığı sağlamak mı, yoksa toprak devrimini gerçekleştirmek mi olduğu tartışmasına sokmaya çalışmaktadır. "PDT" yazarının aktardığı sözleri aynen aktararak "milli bağımsızlığı" esas alan (!) çizgisinin doğruluğunu kanıtlamaya ilk çalışan Aydınlık revizyonistleri olmuştur. Onlar da tıpkı "PDT" yazarı gibi sosyal kurtuluş meselesini salt bir feodalizmden kurtuluş meselesi gibi yorumluyorlar ve buradan hareket ederek bizim gibi yarı-sömürge ülkelerde milli bağımsızlığın her dönemde merkezi görevi oluşturduğunu ve toprak devrimi mücadelesini her zaman milli bağımsızlık mücadelesine tabi kılmak gerektiğini savunuyorlardı. Oysa, elbette bizimki gibi yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede hem bir milli (aynı zamanda demokratik) ve hem de sosyal (ücretli kölelikten, kapitalizmden kurtuluş) mesele vardır ve elbette birincisi, ikinciye göre öncelik taşır; çünkü ulusal ve demokratik (siyasal) bir devrim yapmadan sosyal devrim yapılamaz.

Revizyonizmi ve Troçkizmi gerçekten reddetmek isteyen bütün HY taraftarları, bu meseleye ilişkin olumsuz bir örnek olarak Aydınlık dergisinin 64. sayısında yayınlanan "Yoldaş Dergisinin Eleştirisi"ni okumalıdır. Orada Aydınlık dergisinin Marksist-Leninist tezlere (kuşkusuz bu tezler o zaman tam açık ve berrak değildi) hangi kanıtlarla saldırdığını ve bu kanıtlarla sınıf işbirlikçisi merkezi görev anlayışını nasıl adım adım geliştirdiğini göreceklerdir. Tabii yalnız bu kadar değil; aynı zamanda, sinsi, kemiksiz ve cesaretsiz Aydınlık takipçileri olan eski şeflerinin (şimdi tümü birden Aydınlık tekkesine kapağı atarak huzura kavuştular) ve onların rezilce bir bozgunla terk ettikleri yolu (sözde Marksizm - Leninizmle revizyonizm arasında bulunmaya çalışılan bir orta yol) dar tekke hesaplarıyla izlemeye çalışan yeni "PDT" yazarlarının bugün de Marksist-Leninist harekete karşı kullanmaya çalıştığı çakaralmaz silahların hangi cephanelikten alınmış olduğunu da bir kez daha hatırlamak için.

(DEVAM EDECEK)

Allende

Baş.ta.sa.2'de

men sınıfların MC hükümetleri aracılığıyla halka bindirmekten aciz olduğu ağır yükleri halka bindirmek için kuruldu. Ecevit hükümeti, halkın anti-faşist, anti-emperyalist özlemlerinin savunucusu değil, tam tersine emperyalistlerin ve faşist diktatörlüğün halkın mücadelesini bastırmak için başvurmak zorunda kaldıkları bir araçtır. O, faşist diktatörlüğün koltuk değneğidir.

Nitekim Ecevit, ne emperyalist tekellere, ne toprak ağalarına, ne komprador burjuvaziye dokundu. Tam tersine, onların kârlarına kâr katmak için yeni yasalar çıkarttı. Bunun karşısında, işçi ücretlerinin dondurulması, bütün mallara ağır zamlar, paranın değerinin defalarca düşürülmesi ve tarım ürünlerine düşük taban fiyatı başta olmak üzere emperyalistlerin ve egemen sınıfların bütün taleplerini bir bir uyguladı. Allende nerede? Ecevit nerede?

Ecevit kendine "akıllı" Allende pozları veriyor. Böylelikle faşist diktatörlüğün karşısında bugün bile halkın özlemlerinin savunucusu gibi görünmeye çalışıyor. Böylelikle gerçekte, kendisine yüklenilen devrimci mücadeleyi durdurma görevini sürdürmeye çalışıyor. Belki, faşistlere karşı şiddet kullanmaması ile Allende'ye benzetilebilir. Ancak Allende'den çok farklı olarak, bugün CHP hükümeti faşistlerle anlaşarak halk üzerindeki baskı ve zulmü sürdürmektedir. Faşist cinayet yuvaları eylemlerini sürdürürken, Malatya'da Sivas'ta olduğu gibi kitle katliamlarına girişirken, Ecevit ve onun 12 Martçı İçişleri Bakanı, halkın kitle örgütlerini kapatmakla uğraşıyorlar. Allende ile Ecevit arasında uçurum var.

Ecevit'in Allende olmak istemediğini, daha doğrusu olamayacağını emekçi halkımız iyi biliyor. Çünkü CHP hükümeti, anti-faşist mücadelede halkın bir parçası olarak kurulmadı. Faşist diktatörlüğün koltuk değneği olarak kuruldu. Şimdi de halka karşı sömürü ve baskıların yürütücüsü bir hükümet olarak görev yapmaktadır.

Aydınlık

Baş.ta.sa.5'de

li hainler yeni oyunlar tezgahlamaya başladılar. Duvar yazılarını silmeye, duvar gazetelerini polis gözetiminde yırtmaya başladılar. Bir lokantanın duvarındaki gazeteyi yırtmak istediklerinde lokanta işçileri kendilerine engel oldu. Bunun üzerine lokanta işçilerine polisin gözü önünde silah çektiler.

Alibaba Mahallesinde bildiri dağıtmak istediler. Mahalle kadınları bildiriyi almadıkları gibi, onları lanetlediler. Bunun üzerine Aydınlık-TİKP şefleri kadınlara silah çektiler.

MİT AJANLARIYLA TOPLANTI VE YENİ SALDIRILAR

Proleter devrimcilerin Dersim'de Aydınlık-TİKP karşı-devrimci karargahını teşhir eden bir bildiri yayınlamasından sonra, TİKP şeflerinden ve Yusuf yoldaşın katillerinden Süleyman Ergün, daha önce öldürüldüğü açıklanan MİT'le ilişkisi olan muhbir Haydar Koç'un adamlarıyla ortak bir toplantı yaptı. Bu toplantıda proleter devrimcilere karşı ortak mücadele edilmesi üzerinde durdular ve ortak görüş birliğine vardılar. Toplantı sonrasında hazırladıkları planları tek tek uygulamaya başladılar.

Bundan sonraki saldırı ve olaylar şöyle gelişti:

TİKP'liler mahallelerdeki duvar gazetelerini yırtmak ve yazıları silmek istediler. Kendilerine engel olunduğu zaman ise gazetelerinde isim vermek suretiyle proleter devrimcileri ihbar ettiler. Sözlü propagandalarında "bize pasifist diyorlar, pasifist olmadığımızı göstereceğiz, onları Adana'dakinden daha beter edeceğiz" diyorlardı.

Burmageçit Köyünde (Bu köy onların yoğun olduğu ve şeflerinin zaman zaman barındığı bir köydür.) kendilerine karşı tavır alan köylülere pusu kurarak saldırdılar. Bir köylüyü Oktay ve Faysal yoldaşları vurdukları yerden, boynundan yaraladılar. Köyde proleter devrimciler olayı teşhir eden bir toplantı düzenlediler. Toplantıya yüzlerce köylü katıldı. TİKP'lilerin baskın ve saldırı tehditleri toplantıyı engelleyemedi.

Ulupınar köyünde Oktay ve Faysal yoldaşlarla ilgili afişleri yırttılar. Köylüler, onların bu karşı-devrimci tavrına tepki göstererek, onları köyden kovdular. Bunun üzerine TİKP şefleri köyden tecrit edilmiş bir muhbirle anlaştılar, onun eline bir şikayet dilekçesi vererek karakola gönderdiler. Köy, bunun üzerine jandarma tarafından arandı. Aydınlık gazetesi ise olayı tersyüz ederek ve devrimcileri ihbar ederek yayınladı.

Yeniköy'de duvar yazılarını silmek için dışardan getirdikleri silahlı adamlarıyla köye saldırdılar. Proleter devrimciler, bu saldırganları kıskıvrak yakalayarak köylülerin önünde teşhir ettiler. Köylüler, onlara hak ettikleri cevabı verdiler. Bunun üzerine yine jandarmaya haber vererek köyü bastırdılar. Gazetelerinde de isim vererek devrimcileri ihbar ettiler.

Bu olaylar devam ederken TİKP-Aydınlık karşı-devrimcileri "TİKP TUNCELİ İL ÖRGÜTÜ" imzalı bir bildiri dağıttılar. Bu bildiride, proleter devrimciler hedef alınarak karşı-devrimin propagandası ve ihbarcılık yapılıyordu. Ancak bu bildiriler halk tarafından tepkiyle karşılandı. Alibaba Mahallesinde bildiri dağıtmak isteyen hainleri, kadınlar ve kızlar kovaladılar.

Mameki Mahallesinde de bildiri dağıtmak istediler, ama proleter devrimcilerin zamanında müdahalesi ile bu engellendi. Çarşıda ve kahvelerde halk, bildirileri almadı. Bunun üzerine iyice kuduran TİKP-Aydınlık şefleri kadınlara silahlı saldırılarda bulundular. Artık tutunamayacaklarını anlayınca proleter devrimcilere pusu kurmaya başladılar.

İşte Yusuf yoldaş bu saldırılar ve provokasyonlar zincirinin sonucunda pusu kurularak katledildi.

Ve yazımızın başından beri anlattığımız alçakça katliam, böyle adım adım hazırlanan karşı-devrimci tertip sonucunda gerçekleşti.

Dünya halkları

Baş.ta.sa.2'de

yalizminin karşısında Sovyet revizyonistleri, sahtekarca Şili halkının yanında yer almış gibi görünmek istediler. Onlar, Şili'deki elçilik binasını kapattılar. Ancak böylece, sığınma isteyen pek çok yurtsevere de kapıları kapadılar. Brejnev revizyonistleri, faşist darbenin yolunu açtıktan sonra sahtekarca Şili halkının dostu pozlarına büründüler. Onlar, Şili halkını bir daha revizyonizm ve reformizmin kuyruğuna takmaya çalışıyorlar. Tıpkı şimdiki Carter yönetimi gibi. Hıristiyan Demokrat Frei kliğini bir kurtarıcı olarak gösteriyorlar. Bugün de Sovyet sosyal-emperyalistleri ve Şili revizyonist Corvalan kliği, hâlâ "barışçıl yoldan sosyalizme geçiş"i öğütlüyor. Pinoşe'siz bir faşist rejimin hayallerini yaratıyorlar.

EMPERYALİSTLER VE REVİZYONİSTLER ŞİLİ HALKINA KARŞI

Diğer emperyalistler de faşist darbeyi onayladılar. Batı Alman Daimler Benz, Deutsche Bank, Wolksvagen tekelleri Şili'ye milyonlarca lira yatırdı. Faşist ordu ve cuntanın silahlarının önemli bir bölümünü Alman emperyalistleri karşıladı.

Her renkten revizyonist de Şili halkının karşısında yer aldı. Avrupa revizyonistleri, darbeye sahtekarca karşı çıkarken kendi reformist, revizyonist tezlerinin iflasına gözyaşı döktüler. "Üç Dünyacı"lar ise daha o günden Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı olma bahanesiyle CIA'nın düzenlediği darbeye karşı çıkmadılar. Giderek faşist cuntaya destek sağladılar.

Filistin

Baş.ta.sa.1'de

si Amerikan emperyalizmi ve onlara sığınarak pay çıkarmaya çalışan Mısır gericiliği vardır.

BÜTÜN ÖNERİLER SİYONİST İŞGALİ SÜRDÜRÜYOR

Nitekim her üç tarafın önerisi de siyonist işgalin sürdürülmesi doğrultusundadır. Begin ve Carter'ın önerileri gerçekte işgali meşrulaştırmaktan başka şey değildir. Sedat'ın önerisi ise, Filistin halkının davasını beş yıl sonra ele alınabilecek bir sorun olarak getirmektedir. Sedat, Amerikan emperyalizminin ve İsrail siyonizminin Filistin düşmanı planlarının onaylayıcısı bir kukladan öteye gitmemektedir. Geçen yıl Filistin halkına karşı kesin tavır alan Mısır gerici rejimi her adım atışında siyonizmin batağına daha çok düşmektedir.

AMERİKAN EMPERYALİZMİ, ORTADOĞU'DAKİ EMELLERİNDEN VAZGEÇMEDİ

Bu Zirve toplantısı, Amerikan emperyalizminin ve siyonizmin Ortadoğu bölgesinde Filistin ve Arap halklarına karşı yeni bir saldırısıdır. Amerikan emperyalizmi, diğer süper devlet Sovyet sosyal-emperyalizmi ile rekabeti çerçevesinde Ortadoğu üzerinde saldırgan emellerinden asla vazgeçmedi. Amerikan emperyalizminin jandarması İsrail siyonizmi, 1948'de Filistin anayurdunu gasbederek devlet kurdu. 1967'de, 1973'de Amerikan emperyalizminin açık desteğiyle Arap topraklarını işgal etti. Bu Zirve toplantısı, Amerikan emperyalizminin Ortadoğu bölgesindeki etki alanları üzerindeki hegemonyasından hiç de vazgeçmediğini göstermektedir.

ÜÇ DÜNYACILAR CAMP DAVİD'İ ALKIŞLIYOR

Camp David Zirvesi Amerikan emperyalizmi ve İsrail siyonizmi tarafından tezgahlandı. "Üç Dünyacı" revizyonistler ise bu toplantıyı alkışladılar. Çin yönetimi, Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı olma bahanesiyle Amerikan emperyalizminin Filistin düşmanı planlarını açıkça onaylamaktadır. Gerçi ülkemizdeki resmi "Üç Dünyacı"ların dilleri dolandı. Aydınlık revizyonistleri, şaşkın ördek misali, Filistin halkının karşısında olduklarını açıkça yazamıyorlar. Ancak onların dilinin altındaki bakla da Çin revizyonistlerininkinden farklı değildir. Her tür emperyalizm ve gericilik onların tekkesi için mübahtır.

ARAP GERİCİLİĞİ, SİYONİZMİN SAFINDA

Arap ülkeleri arasında Amerikan emperyalizminin en sadık uşakları olan Ürdün ve Suudi Arabistan kralcı faşist rejimleri, Camp David Zirvesine karşı çıkmadılar. Onlar, Sedat'ın açtığı gedikten geçerek sözde "barışçı" geçinip Filistin halkını nasıl ucuza satabileceklerini tasarlayan gericilerdir. Ürdün ve Suudi Arabistan rejimlerinin siyonizme bu sessiz desteği, Filistin halkına karşı doğrudan bir saldırıdır.

SOSYAL-EMPERYALİZMİN SAHTE MUHALEFETİ

Sovyet sosyal-emperyalizminin muhalefeti ise sahtedir. Amerikan emperyalizmi, siyonizme silah ve para yağdırırken Moskova çarları da her yıl binlerce Sovyet yahudisini İsrail'e yolluyor. İşgal edilmiş topraklara revizyonizmin sağladığı bu insan gücü yerleştirilmektedir.

HALKLAR KARARLILIKLA DİRENİYOR

Camp David Zirvesine karşı, halklar kararlılıkla direnmektedir. İsrail'de yüzbinlerce emekçi işgal edilmiş topraklardan çekilinmesi için gösteri yaptı. Filistinli yurtseverler bu Zirvede varılacak hiç bir sonucu tanımayacaklarını belirttiler. Filistin kamplarında genel grev çağrısı yapıldı.

CAMP DAVİD'İN BAŞARISI PAPA'NIN DUASINA KALDI

Carter, Begin ve Sedat Filistin ve Arap halklarının bir ihanet anlaşmasını kabul etmeyeceğini iyi biliyorlar. Onlar, kendilerine dua etmesi için yeni Papa'ya başvurdular. Uluslararası mali sermayenin Papa'sı emperyalizm, siyonizm ve Mısır gericiliğinin başarısı için dua etti. Filistin halkı ise, elde silah siyonist işgalcilere karşı özgürlük savaşını sürdürüyor.

Camp David Zirvesi bir emperyalist, siyonist tuzaktır. Ancak halklar, bu oyunu da elde silah parçalayacaklardır.

Sivas

Baş.ta.sa.8'de

ya uğrayan halkı ve devrimcileri tutuklamaya çalıştı. Bunu başaramayınca da yalnız olayları seyretmekle yetindi. Bu arada bazı resmi ve sivil polislerin faşist milislerle birlikte aynı evin penceresinden halka kurşun sıkıyordu.

Saldırı üssü olarak bazı camiler ve özellikle de faşistlerin mahalle örgütlenmesini sağlayan "Ülkücü Gençlik Kitaplıkları" kullanıldı.

Peki bütün bu olaylar ve kanıtlar karşısında CHP iktidarının tavrı ne oldu? İçişleri Bakanı, saldırının hemen arkasından verdiği demeçte, olayın iki çocuğun kavgasından çıktığını, yani bir tertibin söz konusu olmadığını söyledi. Ecevit ise yine "anarşi", "devlet", "hukuk" ve "birlik" üzerine bilinen nakaratları tekrarladı. Ama gerçek saldırganlar, bölücüler ve eşkiyalar üzerine bir tek laf etmedi. Olayın üzerinden bir hafta geçmesine rağmen hükümetten hâlâ somut ve gerçek tertipçileri ortaya çıkaran bir tek açıklama işitilmemiştir.

Eşkiyayı saklayarak ve ya kafasını okşayarak yatıştıracağını sanan Ecevit, gaflet içindedir. Ama halkın şaşmaz duygusu gerçek saldırganlarla birlikte, onun bilinçli veya bilinçsiz dostlarına da gereken cevabı verecektir.

Van

Baş.ta.sa.8'de

kişiyi öldürdüler ve onlarca kişiyi yaraladılar.

Olaya yıllarca önce Pervari Aşireti ile Davudan Aşireti arasındaki kan davasının neden olduğu anlaşıldı.

17 kişinin ölümü ile biten olaydan sonra hükümet, 2000 kişilik bir komando alayını ve onlarca helikopteri bölgeye göndererek, yoğun bir askeri harekat başlattı. Gazetelere açıklama yapan Van Valisi ise, olayı küçümseyerek "mesele siyasi değildir" dedi. Bu iki davranış da bugünkü hükümetin ve onun valilerinin aynı mantıkla ve sosyal olaylara aynı polisiye kafa ile yaklaştıklarının yeni bir göstergesi oldu. Topraktaki ortaçağ karanlığını köklü bir toprak devrimi ile yırtmak gibi bir düşüncesi olmayanların, bunun neden olduğu, olayı siyasi bir mesele olarak görmemeleri kadar doğal bir şey olabilir mi?

Bu karanlığı toprak devriminin güneşi ile yırtmak yerine, onun neden olduğu olayların arkasından polisiyle, jandarmasıyla, helikopteri ile koşmak; işte reformculuğun tarihi kaderi budur.

Onlar, faşist saldırganlığın, provokasyonun, kan davasının köklerine inmedikçe, sağdan sola polis hafiyesi gibi koşmaya mahkumdur. Ama onlar koşuştukça reformculuğun ömrü de artık tükenmeye yüz tutmaktadır.

Bölücülüğe

Baş.ta.sa.8'de

mücadeleyi saptıran, her türlü girişimleri anında deşifre edildiği, emekçi sınıflara doğru bir yol göstericilik gerçekleştirildiği ölçüde mücadele ilerleyecek, faşist provokasyonlar başarısızlığa uğrayacaktır.

Öyleyse, bütün proleter devrimcilerin görevi, faşist tertiplerin deşifre edilmesi, bu tertiplere zemin hazırlayan sapmaların teşhiri ve emekçi sınıfları devrimci siyasetler temelinde birleştirmek ve faşist diktatörlüğe karşı mücadeleye sevk etmektir.

Dün Adana

Baş.ta.sa.1'de

düzenleyen bir siyasi hareketin varabileceği daha farklı bir nokta olabilir mi?

Hatta onlar bugün halka ve proleter devrimcilere karşı giriştikleri saldırıları "parti kararı" haline getirmişlerdir. Bizzat Aydınlık-TİKP elebaşıları çeşitli yerlerde bu saldırı ve cinayetlerin "parti kararı" sonucunda gerçekleştiğini ve bundan böyle de bu "parti kararı"nın uygulanacağını söylemektedirler.

Onun için Aydınlık gazetesi adlı paçavra her gün kışkırtma haberleriyle dolup taşmaktadır. İdeolojik mücadeleyi göğüsleyemeyen ve giderek tecrit ve teşhir olan Aydınlık-TİKP'in eli kanlı şefleri provokasyonlara, kışkırtmalara ve katliamlara başvuruyorlar.

Ama bütün bunlar geri tepecek, eli kanlı şefleri düştükleri karşı-devrim batağından kurtaramayacaktır.

Proleter devrimciler her zaman olduğu gibi gene siyasi kişiler olarak davranacaklar eli kanlı şeflerin kışkırtmalarına düşmeyeceklerdir. "Üç Dünyacı" revizyonistleri bir avuç devrim düşmanı, eli kanlı katiller olarak tecrit edip, hakettikleri dersi vereceklerdir.

Proleter devrimciler, geçmişte olduğu gibi bugün de, Aydınlık-TİKP'e karşı yürütülen mücadelenin, karşı-devrim güçlerinin bütününe karşı yürütülen sistemli ve çok yönlü bir mücadelenin bir parçası olduğunun bilincinde olarak hareket edeceklerdir.

Oktay, Faysal ve Yusuf yoldaşların bıraktığı bayrak yarın daha yukarılarda olacaktır.

FAŞİST SALDIRILARA VE TERTİPLERE KARŞI MÜCADELE EDELİM

Bölücülüğe ve provokasyonlara karşı mücadele

Faşizm ortaya çıktığından bu yana eylemini gerçekleri tersyüz etme üstüne oturtmuştur. Sürekli olarak toplumdaki sınıf ayrıcalıklarını örtbas etmeye çalışan faşizm, bu gerçek ayrılık yerine, milliyet, mezhep, bölge vb. ayrımlarını geçirmeye, böylece de, sınıf mücadelesini baltalamaya çalışmıştır.

Bizim ülkemizde de faşizm, ortaya çıktığından beri, ırkçılığı, mezhepçiliği, bölgeciliği, aşiret kavgalarını, kan davalarını körüklemekte kusur etmemiştir. Türk şovenizmini körükleyerek Türkleri; Kürt, Arap vb. milliyetlere düşmanlık temelinde kendi yanına çekmeye çalışan faşistler, yarı-feodal bir toplum olmamızın getirdiği aşiret çekişmeleri, kan davaları, mezhep ayrılıklarını körükleyerek de taraflardan birini kendi yanına çekmeye çalışmaktadır.

Bir yandan Kürtleri bir ulus olarak kabul etmeyen faşistler, öte yandan Kürt aşiretler arasındaki kavgalarda ve yaygın kan davalarında taraf tutarak Kürtler içinde de taraftar bulmaya çalışmakta, bu eylemlerinde en çok da Kürt toprak ağaları ve aşiret reislerinden yararlanmaktadırlar.

Din ve mezhep ayrımlarını körükleme ise, faşistlerin başvurdukları silahların en geçerli (!) olanıdır. Ortaçağın mezhep kavgaları, bugün ülkemizde faşistler tarafından yeniden sahneye konulmakta, emekçiler birbirine kırdırılmaya çalışılmaktadır.

Faşistlerin bütün bu karşı-devrimci faaliyeti bir tek amaca yöneliktir; bu da: Emekçi sınıfların hakim sınıflara karşı yürüttükleri mücadeleyi yozlaştırmak, emekçi sınıfları bölmek ve sınıf ayrıcalığı yerine, çağdışı ayrımları koymaya çalışmaktır. Böylece, aralarında hiç bir uzlaşmaz çıkar ayrılığı olmayan emekçi sınıflar, milliyet ve mezhep kavgaları içinde bir birine düşman olurken, egemen sömürücü sınıflar ve emperyalistler sömürü ve zulümlerini rahatça sürdürebileceklerdir.

Kars'ta, Isparta'da, Erzurum'da, Malatya'da, Sivas'ta vb. tezgahlanan ve daha birçok ilimizde tezgahlanmaya çalışılan mezhep ve milliyet kavgaları bu faşist provokasyon zincirinin halkalarıdır.

Hiç kuşkusuz faşistlerin provokasyon girişimlerinin başarılı olmalarının başlıca nedeni; her türden reformcu, revizyonist ve oportünist akımların halk hareketi içindeki bölücü ve yozlaştırıcı faaliyetleridir.

Şöyle ki:

CHP ve benzeri reformcu akımlar "sağdan da soldan da" gelse edebiyatı arkasında halkın mücadelesi karşısında yer almakta, hedef saptırarak faşistlerin karşı-devrimci faaliyetinin kitlelerin gözünden saklanmasına yardım etmektedirler.

Maceracılar, faşistlerin emekçileri birbirine kışkırtmalarına tam bir bezirgan gibi yaklaşmakta, bu çatışmalardan "kısa günde kâr" etmenin ötesinde bir amaç gözetmemektedirler.

Her paragrafında birkaç kere halkı birleştirmekten bahseden Aydınlık-TİKP revizyonistleri ise, bütün birlik çağrıları arkasında, gerçekte halkın birleşmesine ve mücadelesine en ağır darbeyi vurmaktadırlar. Sınıf bakış açısından yoksun "45 milyonu birleştirme" edebiyatı, faşistlerin gerçek faaliyetlerinin gizlenmesinin ötesinde bir işe yaramamaktadır. Faşistlerin de yurtsever ve halk içinde olduğunu yaymaya çalışan bu karşı-devrimci akım, faşist partilerle yaptığı "bağımsızlık" toplantılarıyla, emekçi sınıfların gerçekleri görmesini engellemeye çalışmaktadır.

T'K'P, TİP, TSİP gibi sosyal-faşist akımlar ise, bu ortamdan yararlanarak, bir yandan sosyal-emperyalizmin avukatlığını yaparken, bir yandan da yüzlerindeki sosyalist maskesi ile, emekçi sınıfların mücadelesini saptırmaya, faşizme karşı mücadele araçları olan sendika, dernek vb. kitle örgütlerini bölüp parçalamaya çalışmaktadırlar.

Bugün mücadelenin de açıkça gösterdiği gibi emekçi sınıfların mücadelesi iki ateş altında ilerlemektedir. Bir yandan emekçi sınıfları birbirine kırdırmaya çalışan faşist provokasyonlar, öte yandan emekçi sınıfların mücadelesini bölmeye, parçalamaya, yozlaştırmaya çalışan reformcu, revizyonist, oportünist, maceracı akımların faaliyeti.

Bütün bu karşı-devrimci faaliyeti yenilgiye uğratacak ve emekçi sınıfların devrimci birliğini sağlayacak bir tek güç vardır; o da proleter devrimci harekettir. Çünkü ancak proleter devrimci hareket, emekçi sınıfların çıkarlarının tavizsiz savunucusudur. Ve bir tek proleter devrimci hareketin çıkarları, emekçi sınıfların çıkarlarıyla çakışır. Bütün öteki revizyonist ve oportünist akımların çıkarları emekçi sınıfların çıkarlarıyla çelişir. Emekçi sınıfların mücadelesinin yükselmesi ve doğru bir yolda ilerlemesi, revizyonizmin, oportünizmin, reformizmin iflası, proleter devrimci hareketin zaferi demektir.

Bu nedenlerledir ki, emekçi sınıfları birleştirme ve hakim sınıflara karşı mücadeleye seferber etme görevi proleter devrimci hareketin temel ve erteleyemeyeceği bir görevidir.

Bugünkü somut şartlarda, proleter devrimcilerin önünde duran en önemli görevlerden birisi de, faşist provokasyonları deşifre etme, faşistlerin kışkırtmalarına karşı emekçi sınıfları uyarma ve sınıf mücadelesini saptırma, yozlaştırma girişimlerini önleme görevidir. Bu görevi de ancak, faşist demagojiye karşı yürütülecek sistemli bir ajitasyon ve propaganda faaliyeti ile yerine getirilebilir. Faşistlerin mezhep ve milliyet temelinde yürüttükleri kışkırtmalar teşhir edildiği, bu ilkel ayrımlar yerine, sınıf ayrımları öne çıkarıldığı ölçüde emekçi sınıflar birleştirilebilirler. Milliyet, mezhep, kan vb. yakınlıklarının yerini sınıf yakınlığı esas alındığı ölçüde, mücadele doğru bir yola girecektir.

Hiç kuşkusuz, emekçi sınıfların mücadelesini sırtından hançerleyen, reformist, revizyonist, maceracı akımlara karşı kararlı bir mücadele yürütmeden anti-faşist mücadelenin yürütülemeyeceği açıktır. Bunun için de, bu akımların

Dev.sa.7.sü.3'de

SİVAS kanlı tertip: 12 ölü

- Tertipte Faşistlerin Silahı Bu Kez de Alevi-Sunni Ayrımı
- Gazetemiz 125. Sayısında Sivasta Hazırlanan Provokasyona Dikkati Çekmişti
- Sivastaki Kanlı Olaylardan Önce Şehirde ÜGD Genel Başkanı ve MHP Genel Yönetim Kurulu Üyeleri de Bulunuyordu

Bayramdan bir gün önce faşistlerin Sivas'ta düzenlediği provokasyon sonucu 12 kişi öldü, yüzlerce kişi yaralandı. Faşistler özellikle Alevi halkın oturduğu mahalleleri tahrip ettiler. Yüzlerce ev ve işyeri yakıldı.

Sivas'taki olaylar aylardır "geliyorum" diyordu. Ama CHP hükümeti, onun bir sağa bir sola seğirten İçişleri Bakanı, iktidar olduğundan beri saldırganlara yeşil ışık yakan tavrı ile bir anlamda gelişen kanlı olayların sorumluluğunu yüklenmiş oldu.

3 Eylül olayları, bir dizi küçük çapta provokasyonun geldiği son nokta oldu. İlk olarak 18 Temmuz günü faşistlerin oturduğu bir kahvehane bombalandı. Bu olay üzerine mahallede çatışma çıktı. 5 Ağustos günü, AP, MHP ve MSP'nin ortaklaşa düzenledikleri bir tertip sonuçsuz kaldı. Söz konusu günde faşistler, "Komünistler ve Aleviler camilerimizi bombalıyor" propagandası ile saldırıya kalkıştılar. Birkaç işyerini tahrip ettiler, üç kişiyi yaraladılar.

19 ve 21 Ağustos tarihlerinde Eğitim Enstitüsü'nden Ali Baba Mahallesine gelen öğrencilere ateş açıldı. Dört kişi yaralandı. Yine 1 Eylül günü faşistler, "Komünistler ve Aleviler camileri bombalıyor, onlara Sıvas'ı terk ettireceğiz" propagandasına başladılar. Aynı günlerde MHP ve ÜGD yayınladıkları bildirilerle, söz konusu propagandayı sürdürdüler.

Nihayet 3 Eylül günü, çevre köy ve ilçelerden gelen faşist militanlarla birlikte saldırıya geçtiler.

Sivas'taki tertibin içine MHP ve ÜGD gibi güçlerin dışında resmi faşist güçlerin de katıldığına ve olayın titizlikle hazırlandığına dair birçok kanıt ortaya çıktı.

Birincisi, saldırı saat tam 12.00'de, öğlen namazından sonra çeşitli camilerden çıkan kişiler tarafından aynı anda başlatıldı.

İkincisi, saldırı için ramazan ayı, özellikle de arife günü seçildi.

Üçüncüsü, Alevi halkın oturduğu mahalleler, devrimci gençlerin bulunduğu kahvehane ve dernek gibi yerler, ilerici bilinen kişilerin işyerleri aynı anda kuşatıldı, buralar yaylım ateşine tutuldu ve tahrip edildi.

Dördüncüsü, olay günü İl Tugay Komutanı, Sivas Emniyet Müdürü şehirde bulunmuyordu.

Beşincisi, olaydan kısa bir süre önce veya olay sırasında ÜGD Başkanı bazı MHP Genel Yönetim Kurulu üyeleri Sivas'ta bulunuyordu.

Altıncısı, bazı sivil ve resmi polisler, saldırıya doğrudan katıldılar. Alevi yurttaşların oturduğu mahalleler, özellikle bu polisler tarafından otomatik silahlarla tarandı.

Yedincisi, olaylar sırasında aynı tornadan çıktığı her halinden belli olan sopa ve demir çubuklar kullanıldı.

Son olarak saldırganlara hiç bir emniyet kuvveti 5 saat boyunca hiç bir şekilde müdahalede bulunmadı. Daha sonra gelen jandarma ise saldırı-

De.sa.7.sü.4'de

Faşistler Sivas'ta yüzlerce evi ve işyerini tahrip ettiler.

K.MARAŞ-Elbistan

ELBİSTAN OLAYLARININ TERTİPÇİLERİNİ AÇIKLIYORUZ

11 Ağustos günü Elbistan'da Öğretmenler Derneği, Memurlar Lokali ve bir çayhaneyi kurşunlayan faşist çetenin elemanları bütünüyle ortaya çıkmıştır. Olayın hemen ertesinde bu saldırganların elebaşları tespit edilmiş olmasına ve suç delilleriyle birlikte yakalanmalarına rağmen savcılık tarafından serbest bırakılmışlardır.

Gazetemiz tarafından yürütülen inceleme sonucunda olaya karışan bütün faşist saldırganlar tek tek tespit edilmiştir. Öğretmen ve Memurlar lokallerini kurşunlama sırasında kullanılan ve Hızır Narin'e ait olan beyaz Renault faşist komandolar tarafından Hızır Narin tehdit edilerek elinden alınmıştır. Araba daha sonra Çoğulhan yol ayrımına kadar faşist komando Ahmet Aydoğar tarafından götürülmüştür. Burada arabayı AP ilçe Başkanı Halil Aslan'ın oğlu Günay Aslan, Yaşar Ünal ve Hacı Kadir Akdağ devralmışlar ve Çoğulhan'a götürmüşlerdir. Yol boyunca kaçırılan arabayı bizzat AP İlçe Başkanı Halil Aslan kendine ait olan Mercedes marka arabayla takip etmiş ve gözcülük yapmıştır.

Hızır Narin'e ait olan araba Çoğulhan'da bir garajda iki gün saklanmıştır. Daha sonra garajda faşist saldırganlar arasında şu konuşmalar geçmiştir.

MEHMET KARALAR- Önce devrimcilerin arabayla taranmasını ve daha sonra arabanın yakılmasını savunmuştur.

GÜNAY ASLAN da MEHMET KARALAR'ın düşüncesini desteklemiştir.

YAŞAR ÜNAL da devrimcilere saldırmadan arabayı imha etme düşüncesine karşı çıkmıştır.

ŞAHİN YILDIRIM-Saldırı için detaylı bir plan çıkarmıştır. Bu kişi daha sonra saldırıya da katılmıştır.

MEHMET ALİ CİNGÖZ-Arabanın hemen yakılmasını savunmuştur.

HACI KADİR AKDAĞ- Önce birkaç bombalama yapmayı daha sonra da devrimcilerin bulunduğu yerleri kurşunlamayı önermiştir.

Faşist saldırganlar arasında geçen bu tartışmalardan iki gün sonra beyaz Renault ile devrimcilerin bulunduğu kahve ve lokaller taranmıştır. Bu saldırıdan 5-6 saat kadar önce 32'lik makineli tüfek HACI KADİR AKDAĞ tarafından HALİL ASLAN'ın evine getirilmiştir.

VAN

Bu da feodalizmin bölücülüğü: Aşiret kavgası, kan davası ve 17 ölü

17 kişinin ölümüne neden olan olay Aşiret kavgasının sonucu. Van Valisi olayı küçümseyerek «Mesele siyasi değildir» dedi. Valinin mantığı bugünkü iktidarın mantığı ile aynı. Eğer topraktaki ortaçağ karanlığının neden olduğu katliam siyasi bir olay değilse; peki, siyasi olan nedir?

6 Eylül günü Van'ın Gevaş ilçesine bağlı Bahçesaray bucağının Altındere köyünü basan bir aşiretin üyeleri 17

Dev.sa.7.sü.4'de

KONYA-Ereğli

ETKO çetesi Konya'da da ortaya çıktı

ETKO Çetecileri Devrimci Bir Gence İşkence Yaparken «Etkonun Kuruluşunun 1. Yıldönümünü Kutladıklarını» Söylediler

MHP ve Ülkü Ocaklarının yeraltında faaliyet gösteren kolu olduğu anlaşılan ETKO çetesi Elbistan, Pazarcık ve Ankara'dan sonra Konya'da da ortaya çıkmıştır.

ETKO çetesinin üyeleri olduklarını belirten bir grup Konya-Ereğli YDGD üyesi Fazıl Atay'ı kaçırmışlar ve ağır şekilde yaralamışlardır.

Ereğli TÖB-DER lokalinde çalışmakta olan Fazıl Atay 25 Ağustos Cuma gecesi evine giderken Metin Dalkılıç, Ahmet Çağlak ve isimleri tespit edilemeyen bir grup faşist tarafından yolda çevrilmiştir. Faşist militanlar Fazıl Atay'ın şakağına tabanca dayayarak kendi evine götürmüşlerdir. Burada devrimci gencin elleri kolları bağlanmış, tüm ev aranmış, bu arada evdeki kitaplar ve eşyalar tahrip edilmiştir. Faşist çetesinin üyeleri ayrıca Fazıl Atay'a ait 1850 liraya da elkoymuşlardır.

Daha sonra Fazıl Atay bir tarlaya götürülmüş burada kendisine uzun süre işkence yapılmıştır. Burada ETKO çetecileri devrimci gence şunları söylemişlerdir: "Bizler ETKO üyesiyiz. Kuruluşumuzun birinci yıldönümünü kutlarken Ereğli'de ilk kurbanımız sen olacaksın. Ayrıca seni kimin öldürdüğünü kimse bilmeyecek."

Uzun süren işkenceden sonra faşistler aralarında taş mı tabanca mı yoksa, bıçakla mı öldürseler diye tartışmışlar ve sessiz olsun diye bıçakla devrimci gencin boğazını kesmişler ve sırtına dört kez bıçak saplamışlardır. Saldırganlar Fazıl Atay'ı öldü diye bırakmışlardır. Daha sonra yoldan geçen bir işçi tarafından bulunan devrimci genç hastanede yapılan müdahale sonucu kurtarılmıştır.

Olaydan bir süre sonra ETKO mensubu Metin Dalkılıç halkın gayreti sonucu yakalanmıştır. Diğer faşist örgüt üyeleri halen bulunamamışlardır.

Olay üzerine Ereğli ve Fazıl Atay'ın kasabası olan Zanapa'da halk saldırganları lanetlemiş, faşist örgütlerin binalarını taşlamışlardır.

HALKIN KURTULUŞU

ERZURUM-Hınıs

Faşistler milli düşmanlığı körüklüyor

Hınıs'da uzun bir süredir milliyet ayrılıkları temelinde bölücülük körüklenmekte Kürt ve Türk milliyetlerinden halk birbirine kırdırılmaya çalışılmaktadır. Bölücülüğü körükleyenler MHP'nin önde gelenleri, jandarma ve polis yetkilileridir. İlçede sık sık bu güçler tarafından tertiplere başvurulmakta ve "Kürt isyanı başladı" sözleri arkasında halka saldırılmaktadır.

18 Ağustos günü sözkonusu provokasyonlardan biri daha tertiplenmiştir. İlçe jandarma komutanı MHP eğilimli üsteğmen ilçe çarşısında sigara içerken, caminin hocası ramazanı bahane ederek müdahale etmiştir. İkisi arasında çıkan tartışmadan sonra üsteğmen silahlı erler le birlikte cami hocasını yaka paça arabaya tıkmışlardır. Bir grup hocayı tekrar geri almıştır. Bu sırada üsteğmen halkın üzerine ateş açtırmış ve panik yaratmıştır.

Cami hocasının da MHP'li olduğunu bilen halk olayın bir tertip olduğunu anlamış ve devrimci sloganlarla yürüyüşe geçmiştir. Polis ve jandarma geri püskürtülmüş, karakolun camları kırılmıştır. Jandarma tarafından dipçikle

De.sa.7.sü.2'de

AMASYA

Faşistler mezhep ayrılıkları temelinde bölücülük yapıyor

Faşistler Amasya'da alevi-sünni ayrımına dayanan bölücü bir propaganda yürütmekte, halkın dini duygularını karşı-devrimci emellerine alet etmeye çalışmaktadırlar.

Son olarak Ramazan ayı içerisinde 24 Ağustos günü MHP ve Ülkü Ocaklı faşist bir grup gece TÖB-DER'den çıkan devrimcilerin üzerlerine ateş açmışlar ve üç genci çeşitli yerlerinden yaralamışlardır.

Ertesi günü ise Cuma namazına gelen halkı caminin içine girerek aleviler ve komünistler camiyi basacak ve kurşunlayacak diyerek kışkırtmak istemişlerdir. Şehirde bu söylentileri yayan faşist çetelerin propagandasını desteklemek ve söylentilerin doğruluğunu kanıtlamak için jandarma ve polis camilerin önünde tertibat almıştır.

Amasya halkı tertiplere izin vermemiştir. Sivil faşist çetelerin bütün çabaları sonuçsuz kalınca, polis kurşunlama olayını protesto eden halka saldırmıştır.